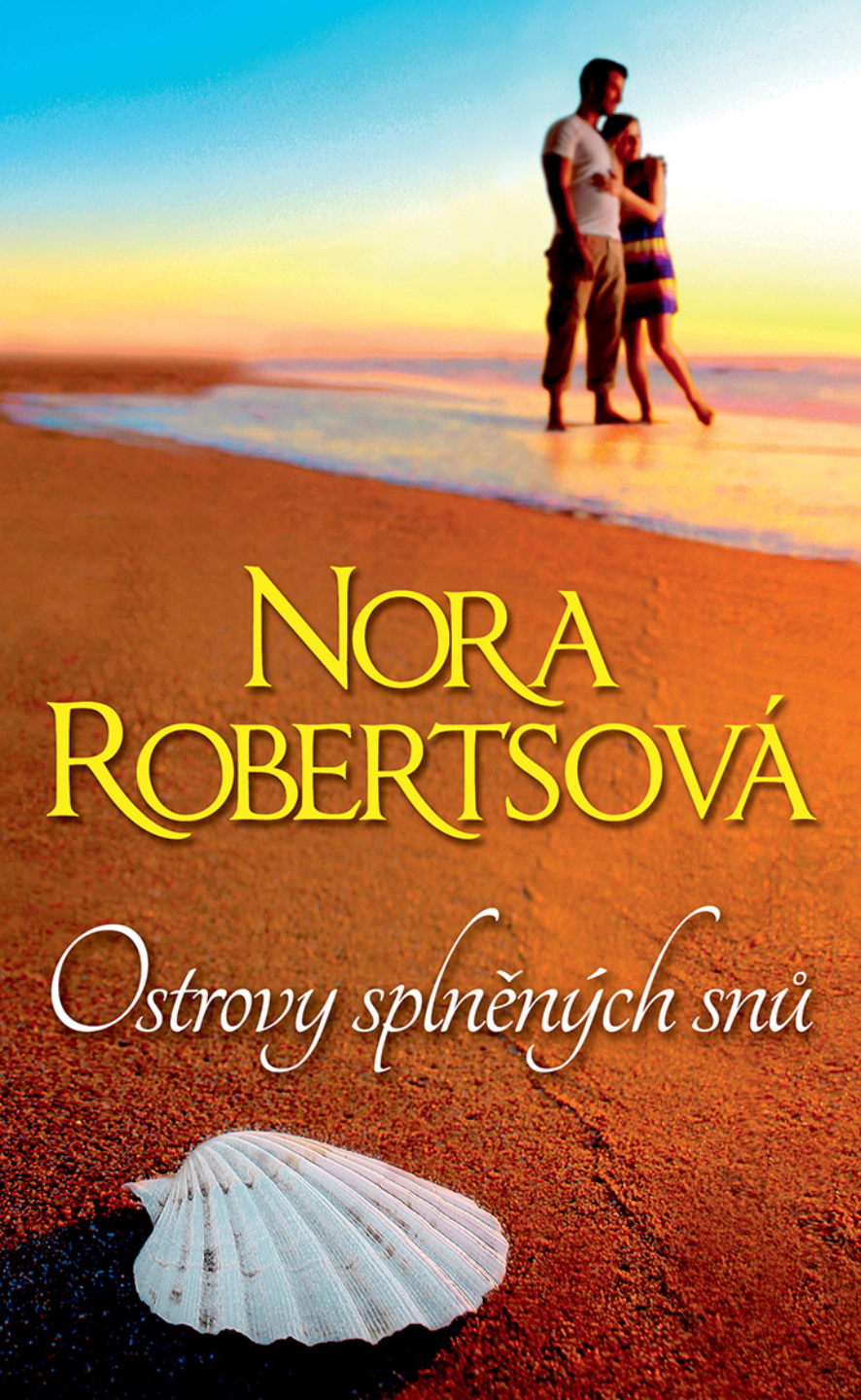
NORA
ROBERTSOVÁ
Ostrovy splněných snů

Nora Robertsová

OSTROVY SPLNĚNÝCH SNŮ

Nora Robertsová

OSTROVY SPLNĚNÝCH SNŮ

Překlad

Klára Komárková, Pavel Sýkora

Název originálu:
Treasures Lost, Treasures Found; Risky Business

První vydání:
Silhouette Books, 1986; Silhouette Books, 1986

Překlad:
Klára Komárková; Pavel Sýkora

Redakční úprava:
Ivana Čejková

Elektronické formáty
Dagmar Wankowska, *Liam*ART

© 1986 by Nora Roberts; 1986 by Nora Roberts
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2015 (Ztracené poklady: 1. vydání 2008 by Harlequin Polska sp. z o.o.; Vůně mořské soli: 1. vydání 2003 by Harlequin Polska sp. z o.o.)
Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-2818-3 (EPUB)
ISBN 978-83-276-3269-2 (MOBI)
ISBN 978-83-276-3270-8 (PDF)

Ztracené poklady

PRVNÍ KAPITOLA

On doopravdy tomu věřil. Edwin J. Hardesty neměl v povaze snít a nechat se unášet vizemi, ale přesto kdesi uprostřed poklidného života zasvěceného literatuře začal hledat pověstnou truhlu zlata. A podle informací v hromadě poznámek, pečlivě nakreslených map a ohmataných knih, z nichž čerpal fakta, skutečně došel k přesvědčení, že ji našel.

Úzký paprsek světla dopadl na masivní dubový stůl v dřevem obložené pracovně. Spočívala na něm ruka – štíhlá a útlá, bez prstenů a nalakovaných nehtů. Přesto působila neobyčejně žensky, bylo možné si ji představit, jak drží porcelánový šálek nebo vějíř z peří. Byla překvapivě elegantní na ženu, která se nepovažovala ani za elegantní, zjemnělou nebo výrazně ženskou. Kathleen Hardestyová pracovala stejně jako její otec na univerzitě.

Ze všeho nejvíc ji zajímala lidská mysl – jak ji naplnit a rozšířit její obzory. Zajímala ji nejen vlastní, ale i jejích studentů. Kam až jí paměť sahala, otec jí vždycky vštěpoval význam vzdělání. Dával mu přednost před jinými aspekty života. Vzdělání byla spojnice, která drží pohromadě civilizaci, říkával. Kathleen vyrůstala obklopená pachem zaprášených knih a tichým monotónním hlasem, kterým ji otec trpělivě poučoval.

Nečekal od ní nic jiného, než že bude ve škole excelovat, a to se jí dařilo. Očekávalo se od ní, že půjde v otcových stopách. Bylo jí dvacet osm a měla za sebou první

rok výuky na univerzitě Yale jako odborná asistentka anglické literatury.

V tlumeném světle tiché pracovny i tak vypadala. Světle hnědé vlasy měla pevně sepnuté v zátylku a úhledně připevněné mnoha sponkami. Na nose jí seděly praktické brýle na čtení s tmavou obroučkou, která prudce kontrastovala s její mléčně bílou pletí. Vysoké lícní kosti jí dodávaly vznešený charakter, tento dojem však kazily její hnědé něžné oči.

Sako měla přehozené přes židli a seděla jen v bílé blůze, která však byla pečlivě nažehlená. Manžety rukávů měla vyhrnuté, takže odhalovaly útlá zápěstí a tenký pásek švýcarských hodinek. V uších se jí třpytily vkusné zlaté náušnice ve tvaru čoček, které jí otec daroval k jednadvacátým narozeninám – jediný osobní dárek, který kdy od něj dostala.

O sedm dlouhých let později seděla Kate u jeho stolu. Bylo to týden po jeho pohřbu. V místnosti stále cítila vůni jeho kolínské smíšenou s tabákovým kouřem.

Konečně sebrala odvahu a začala se probírat jeho osobními poznámkami.

Netušila, že byl nemocný. Byl to statný a silný šedesátník. Své dceři ale zatajil, že chodí k lékaři, na EKG a že s sebou všude nosí drobné pilulky. Ty pilulky našla ve vnitřní kapse jeho saka poté, co dostal srdeční infarkt. Kate neměla zdání, že má otec slabé srdce, protože neměl ve zvyku dělit se o své starosti a slabosti. A ani o své sny, pomyslela si s ostnem hořkosti. Proto stejně tak netušila, jakému bádání se věnuje.

Když jí to došlo, uvědomila si, že svého otce pořádně neznala. Vzpomínka na matku byla mlhavá, což se dalo čekat, protože byla už dvacet let mrtvá. Ale otec byl ještě před týdnem naživu!

Kate se opřela zády do opěradla, povysadila si brýle a promnula mezi prsty kořen nosu. Od tmy ji dělilo jen světlo lampy. Snažila se v duchu popsat, jaký otec vlastně byl.

Vysoký statný muž s hřívou ocelově šedivých vlasů a trpělivou tváří. Nejraději nosil tmavé obleky a bílé košile. Jedinou marnivostí, kterou si dopřával, byla manikúra, na kterou chodil každý týden. Kate však nešlo o to, vybavit si jeho fyzickou podobu. Potýkala se s představou, jaký byl vlastně její otec…

Nikdy nebyl zlý. Kate si nevzpomínala, že by na ni zvýšil hlas, nebo ji dokonce uhodil. Však také nikdy nemusel, pomyslela si s povzdechem. Stačilo naznačit zklamání, nesouhlas a Kate ihned poslechla.

Otec byl chytrý, zapálený a neúnavný. Ale tohle všechno se projevovalo jen ve vztahu k jeho povolání. Jako otec byl… Kate si nemohla vzpomenout. Nikdy nebyl zlý. To bylo jediné, co se jí vybavilo, a kvůli tomu ji přemohla další vlna lítosti a viny.

Snad jsem ho nikdy nezklamala, říkala si. Tím si byla skoro jistá. Tak jí to řekl, když ji přijali na místo odborné asistentky na Yale. Otec vlastně ale nikdy nepředpokládal, že by ho mohla zklamat. A přestože o tom nikdy výslovně nemluvili, otec si přál, aby se do deseti let ujala vedení katedry. To byl jeho sen.

Jestlipak si někdy uvědomil, jak moc jsem ho milovala? Kate zavřela oči, cítila, jak ji zmáhá únava poté, co strávila tolik hodin čtením jeho zápisků. Jestlipak tušil, jak zoufale jsem se mu chtěla zavděčit? Kéž by mi někdy řekl, že je na mě pyšný…

Jenže na druhou stranu jsme nikdy neměli takový hluboký vztah, o jakém se čte v knihách nebo vidí ve filmu. A když dorazila do nemocnice, už byl po smrti. Neměli čas, aby si řekli otevřeně, co k sobě cítí. Nebyl čas ani na slzy.

Nyní byla opět v jejich domě na Cape Codu, který společně obývali. Poklízečka přijde jako vždycky ve středu ráno a zahradník v sobotu poseká trávník. Na ni zbylo, aby roztřídila otcovy věci, uložila je a některých se zbavila.

To byly praktické záležitosti. S nimi si uměla poradit. Kate se zabořila hlouběji do otcova koženého křesla. Ale co to ostatní? Co s pečlivě nakreslenými mapkami a náčrty, sešity plnými poznámek, úvah, fakt, spekulací i historických informací? Protože ji otec vždycky vedl k systematičnosti, rozhodla se, že je pečlivě uloží.

Jenže tu byla druhá stránka problému. Co s těmi sny a touhami a „co kdyby“? Otcovy poznámky jí nedávaly spát.

On tomu věřil. Sklonila se nad nimi znovu. Věřil tomu, protože jinak by nepromarnil tolik času tím, že by zdokumentoval a propátral všechny možné zdroje informací. Bohužel už se ho na to nemůžu zeptat, pomyslela si. I když jeho poznámky k ní promlouvaly zřetelně.

Poklad. Poklad na dně moře. Námět pro knížku nebo film. Podle množství poznámek, které otec shromáždil, mu trvalo léta, než se mu podařilo přesně lokalizovat polohu ztroskotané anglické obchodní lodi, která se ztratila před dvěma stoletími někde u břehů Severní Karolíny.

Kate se podvědomě vynořil v hlavě obraz Edwarda Teache alias Černovouse, krvežíznivého piráta, známého bláznivými pověrami a vládou teroru. Námět pro romantický příběh… romantika…

Ostrov Ocracoke. Byla to sladkobolestná vzpomínka. Kate vytěsnila ze své mysli všechno, co se vázalo k onomu létu před čtyřmi roky. Nyní se ale chystala racionálně uvažovat o tom, co by měla podniknout dál, a musela se ve vzpomínkách vrátit ke kouzelným prázdninovým měsícům, které strávila na ostrovech Outer Banks Severní Karolíny.

Tehdy se pustila do práce na svém doktorátu. Bylo to pro ni překvapení, když otec oznámil, že má v úmyslu strávit léto na ostrově Ocracoke. Pozval ji, aby jela s ním. Samozřejmě poslechla a vzala si s sebou psací stroj, krabice knih a štosy papíru. Netušila však, že ji zláká bělostný písek na plážích a křik racků. Stejně tak netušila, že se tam bláznivě a zoufale zamiluje.

Bláznivě, opakovala si Kate pro sebe, jako by se ospravedlňovala. To je nejvhodnější přívlastek. Jak se mohla zamilovat do Kye Silvera, to nikdy nepochopila.

Už jen to jméno, přemítala, bylo tak vyzývavé, okázalé. Hodili se k sobě asi jako páv k vrabci. Přesto jí nic nezabránilo v tom, aby ztratila hlavu i srdce a dala mu jedné magické noci svou nevinnost.

Vždycky se jí vybavil, jak stojí u kormidla lodi, kterou si otec pronajal, řídí ji proti větru, oči se mu smějí a tmavé vlasy mu vlají ve větru. Stejně tak nezapomněla na neuvěřitelně omamný pocit beztíže, když se s ním potápěla v teplých a mělkých pobřežních vodách. Kate byla příliš pohlcena citem, který ji zachvátil, než aby se zaobírala otázkou, proč se otec zničehonic začal zajímat o moře a potápění.

Nechala se strhnout úžasem, že by mohla připadat přitažlivá a krásná někomu takovému, jako byl Ky Silver, a přitom si nevšimla, že otce místo jambů a daktylů zajímá směr větru, mořských proudů a příliv s odlivem. A protože ji pohltilo vzrušení a euforie z prvního vážného milostného vzplanutí, nikdy si nepoložila otázku, proč se otec nevěnuje rybaření jako ostatní turisté.

Jenže mladistvé poblouznění už je dávno za mnou, ujišťovala se nyní. A proto se jí vybavilo, že otec zůstával často zavřený v hotelovém pokoji a četl knihu za knihou, které si přivezl z pevninské knihovny. Něco v nich hledal. Kate si byla jistá, že v bádání pokračoval i další léto, jenže Kate už s ním odmítala jezdit. Odmítala jsem se znovu setkat s Kyem Silverem, pomyslela si v duchu.

Ky chtěl, aby uvěřila snům. Chtěl, aby mu dala to, co bylo nemožné. A když zděšeně odmítla, pokrčil rameny a odešel, ani se neohlédl. A Kate se už nikdy nevrátila na bílé písečné pláže a k rackům kroužícím nad vlnami.

Kate se sklonila k otcovým zápiskům. Budu se tam muset vrátit – ještě jednou – a dokončit, co otec začal. Ze všeho, co po něm zdědila – dům, akcie ve fondu,

starožitné šperky po matce – bylo možná právě tohle pravé dědictví. Kdybych ty poznámky uložila na dno krabice, strašily by mě až do konce života.

Musím se tam vrátit, usoudila odhodlaně, a sundala si brýle. A budu se muset obrátit na Kye Silvera. Otcovy vysoké ambice ji kdysi od Kye odtrhly, nyní ji k němu po čtyřech letech vrátí znovu otcovy sny.

Jenže doktorka Hardestyová už dobře znala rozdíl mezi sny a skutečností. Sáhla do zásuvky stolu a vytáhla list tuhého, smetanově bílého psacího papíru a začala psát.

Ky otevřel škrticí klapku a nechal do sebe opřít vítr. Miloval rychlost stejně jako líné pohupování v síti za ospalého a horkého odpoledne. To byly dvě věci, pro které stálo za to žít. Přestože byl odjakživa zvyklý na vůni kapek mořské vody, které ho bodaly do tváře, zhluboka se nadechoval. Pod nohama byl zvyklý vnímat vibrace motoru, ale přesto si je po tisící vychutnával. Nebyl to člověk, který by míjel věci automaticky a bez povšimnutí.

Narodil se a vyrostl v malém pobřežním městečku, a přestože hodně cestoval a chtěl cestovat i nadále, nechtěl by žít nikde jinde než tam. Vyhovovalo mu to – mít volnost, moře, útulnost malé komunity.

Nebylo to tak, že by turisty nesnášel; uvědomoval si, že pomáhají udržet jeho rodiště při životě, ale přesto měl raději zimu, když byl ostrov víceméně opuštěný. Tehdy řádí prudké bouře, fouká studený vítr a jen ti nejodvážnější se odváží proplout přes hatteraský průliv.

Samozřejmě rybařil, ale na rozdíl od většiny obyvatelstva své úlovky neprodával. Všechno, co vytáhl z moře, obyčejně snědl. Také se potápěl a lovil mušle, ale opět jen pro svou zábavu. Často ale brával turisty na vyjížďku za rybami nebo potápěním, když zatoužil mít kolem sebe společnost. Jindy však potřeboval být úplně sám.

Vždycky měl neklidnou povahu. Jeho matka tvrdila, že přišel na svět o dva týdny dříve, než měl, protože už se ne-

mohl dočkat. Toho jara mu bylo dvaatřicet, ale ještě stále necítil potřebu se usadit. Věděl, co chce – žít si po svém. Potíž byla v tom, že ne vždycky věděl úplně přesně, co chce.

V této chvíli si ale zvolil nebe nad hlavou a širé nekonečné moře. Jindy ale přicházely okamžiky, kdy věděl, že už mu to nestačí.

Toho dne ale slunce pálilo, foukal chladivý vánek a břeh se rychle přibližoval. Lodní motor hladce předl a v chladicím boxu ležela slušná hromádka nachytaných ryb, které si připraví k večeři. Když je nádherné odpoledne a voda kolem jiskří, možná to k životu stačí.

Z břehu vypadal tak trochu jako pirát, když se vrací z loupežné výpravy, pokud by ještě ve dvacátém století existovali piráti. Vlasy měl tak dlouhé, že se mu vlnily kolem uší a do půli krku, byly černé a lesklé, jistě vlivem jeho sicilských předků. Oči měl tmavé a hluboké, s nádechem tmavě zelené jako moře, když je zamračená obloha. Tělo měl opálené do bronzova a otužilé plaváním a potápěním stejně jako vytahováním sítí. I stavba jeho těla a kosti se hlásily k odkazu předků, měl ho pevné, svalnaté, ale štíhlé.

Když se usmál, podobně jako teď, jeho tvář dostala výraz nespoutané svobody, která ženy tolik přitahovala. A když se nesmál, podobal se lvu, který se chystá skočit. A Ky už dávno zjistil, že i tenhle rys ženy přitahuje.

Když přiškrtil klapku, loď zpomalila, rozhoupala se a zvolna vklouzla do přístavu Silver Lake. Pohotově a sebejistě vyskočil na molo, aby zajistil loď provazy.

„Chytil jsi něco?“

Ky se narovnal a obrátil se. Usmál se, ale spíš automaticky jako ten, kdo bratra potkává každý den. „Dost, aby mi to stačilo. Máš teď v podniku volněji?“

Marsh se usmál. V tu chvíli si byli oba jaksi podobnější, ale jeho bratr měl oči klidné a vlasy pečlivě zastřižené. „Máš strach o svou investici?“

Ky pohodil rameny. „Proč? Vždyť to řídíš ty!“

Marsh neodpověděl. Bratři se znali tak dobře, jak jen lze. Jeden byl vyrovnaný, druhý neklidný. Ale opak jejich povah jim nikdy nevadil. „Linda chce, abys přišel na večeři. Dělá si o tebe starosti."

To je jí podobné, pomyslel si Ky pobaveně. Jeho švagrová by mu ráda dělala matku, přestože byla o pět let mladší. Jenže zároveň byla její přehnaná pečlivost spolu s Marshovým smyslem pro podnikáním a jeho tučnou investicí klíčem k úspěchu jejich společné restaurace. Ky ji sice koupil a nechal důkladně zrenovovat, ale řízení přenechal bratrovi a jeho ženě. Investovat peníze a dohlížet sem tam na rozpočet mu nevadilo, ale starat se o každodenní provoz pro něho nebylo.

Když měl loď zajištěnou, utřel si ruce do džínových šortek.

„Co máte dneska za speciální nabídku?"

Marsh zabořil ruce do kapes a zhoupl se na patách. „Modrouna."

Ky se ušklíbl a odkryl víko chladicího boxu. „Vyřiď Lindě, ať si starosti nedělá. Mám co jíst."

„Taková odpověď jí asi stačit nebude." Marsh se podíval na bratra, ale ten se díval zpátky na volné moře. „Myslí si, že jsi moc často sám."

„Jenže já jsem rád sám." Ky se ohlédl přes rameno. Nechtěl se o ničem bavit, ještě měl v sobě euforii a okouzlení z volnosti moře. „A mně se zdá, že byste si měli pořídit další dítě, aby se měla Linda o koho starat a mě nechala na pokoji."

„Neblázni! Hope je teprve rok a půl."

„Tak k tomu připočítej devět měsíců," připomněl mu Ky. Měl svou neteř rád, přestože, nebo právě proto, že to byl malý diblík. „To víš, zodpovědnost za pokračování rodu leží evidentně na tobě."

„Pch." Marsh přešlápl, odkašlal si, ale nic neříkal. Byl to jeho zvyk od dětství, který Kye dokázal rozčilit nebo pobavit v závislosti na jeho náladě.

Něco bylo ve vzduchu. Ky to cítil, ale nedokázal určit, o co jde. Jako když se chystá bouře… taková, která trpělivě sbírá po týdny sílu.

„Tak už vyklop, o co ti jde," vyhrknul netrpělivě. „Chci jít domů a vykuchat ty ryby."

„Dostal jsi dopis. Omylem ho hodili do naší schránky."

To se stávalo poměrně běžně, ale podle bratrova výrazu Ky poznal, že jde o něco víc. Předtucha, že se blíží bouře, zesílila. Nic neřekl a natáhl ruku.

„Kyi…" začal Marsh. Jenže nevěděl co říct, stejně jako to nevěděl před čtyřmi roky. Sáhl do zadní kapsy a vytáhl dopis.

Obálka byla z tuhého, krémově zbarveného papíru. Ky se ani nepodíval na zpáteční adresu. Známé písmo přivolalo vzpomínky, které byly tak živé, až se mu zatajil dech. Připadal si, jako když dostane ránu do břicha. „Díky," řekl, jako by dopisu nepřikládal důležitost. Zastrčil dopis do kapsy a vzal do ruky box a náčiní.

„Kyi –" Marsh se opět odmlčel. Bratr na něj vrhl netrpělivý a rozčilený pohled, který ho varoval, aby s ničím nezačínal. „Když si to rozmyslíš, tak se stav na večeři," dodal vyhýbavě nakonec.

„Dám ti vědět," odpověděl Ky a vydal se ke svému domku.

Byl rád, že do přístavu nejel autem. Potřeboval se projít. Potřeboval čerstvý vzduch a energický pohyb, aby nemusel myslet na dopis, který ho pálil v kapse. Nechtěl na nic vzpomínat. Přestože na nic nezapomněl.

Kate. Neviděli se čtyři roky. Odešla od něho stejně náhle, jako vtrhla do jeho života. Připomínala mu panenku z viktoriánských dob – upjatou v chování, upnutou do korzetu a poněkud povýšenou. Ky vždycky pohrdal úhledně sepjatýma rukama a sešněrovanými způsoby, ale od první chvíle, kdy ji spatřil, po ní toužil.

Možná to bylo zpočátku tím, že byla jiná. Jiná než on, jiná než ostatní. To pro něho byla výzva – Ky měl rád

překážky. Bylo příjemné učit ji potápět a sledovat krok za krokem její pokroky. A pohled na její tělo v potápěčské kombinéze také neurážel, přestože neměla nijak přehnaně vyvinuté ženské křivky. Měla vlastně spíš chlapeckou postavu, útlé boky, vosí pás, něžná ramena, ale k tomu záplavu světle hnědých vlasů. Nikdy nezapomněl na to, jak si je prvně rozpustila z úhledného uzlu. Až se mu zatajil dech úžasem a v útrobách ho zabolelo touhou. Ky se jich zatoužil dotknout – a byl by si na ně sáhl, nebýt toho, že vedle nich stál její otec. Ale když je muž vynalézavý a odhodlaný, najde si vhodnou příležitost, aby zůstal s ženou o samotě.

Ky si těch příležitostí vytvořil dostatek. Kate totiž propadla potápění, jako by pro něj byla stvořená. A zatímco její otec ležel v knihách, Ky se ukrýval s Kate pod hladinou – v tichém světě snů, který ji lákal stejně jako jeho.

Ky si vzpomněl, jak ji prvně políbil. Vrátili se z potápění, stáli mokří a prochladlí na palubě. Ky viděl za jejími zády maják a tenkou čáru pobřeží. Kate splývaly vlasy po zádech, ztěžklé vodou, z konečků jí stékaly kapky. Natáhl k nim ruku a pohladil je.

„Chci tě políbit."

Kate k němu užasle zvedla oči. „Proč?"

„Protože chci."

Připadalo mu to prosté. Chtěl ji. Přitáhl si ji k sobě. Kate otevřela ústa, aby něco namítla, ale on je přikryl rty. Ve vteřině se její strnulost rozplynula jako pára. Začala ho líbat s mladistvou nedočkavostí, která se v ní dlouho hromadila – byla to vášeň smíšená s nevinností, a to ho rozpalovalo víc než cokoli předtím. Ky už byl dostatečně zkušený, aby poznal, že Kate je ještě nevinná, a to na něj působilo jako afrodiziakum. Jenže netušil, že se přitom bláhově, lehkomyslně, ale zato dokonale zamiluje.

Kate však pro něj zůstávala záhadou, přestože spolu strávili mnoho hodin, společně se smáli a dlouze si povídali. Obdivoval na ní, jak všemu potřebuje přijít na kloub,

jak potom informace zpracuje a uloží pečlivě do správných zásuvek paměti. Kate byla nadšená potápěním, ale samotné plavání pod vodou jí nestačilo. Potřebovala vědět, jak pracují kyslíkové bomby a proč vypadají tak, jak vypadají. Ky jí všechno ochotně vysvětlil a přitom věděl, že Kate nic z jeho výkladu nezapomene.

Často se spolu procházeli dlouho do noci kolem moře a ona mu recitovala poezii. Překrásné verše od Byrona, Shelleyho a Keatse. A on, kterého tyto věci nikdy předtím neoslovovaly, zjistil, že hltá její slova, protože její hlas je říkal tak, jako by popisovala něco z toho, co prožívali oni dva.

Tři měsíce nemyslel na nic jiného než na ni. Poprvé v životě začal uvažovat, že by změnil svůj život. Jeho domek blízko moře potřeboval notně opravit. Také nábytek. Kate by se nespokojila se sítí k spánku a mlékem v krabici k snídani. Protože byl nezkušený a prvně zamilovaný, bral své plány jako samozřejmost.

Jenže Kate jeho plány neoslnily. Odešla, protože měla své plány a on do nich nepatřil.

Její otec se vrátil na ostrov i příští léto a poté další a další. Ale Kate s ním už nikdy nepřijela. Ky věděl, že dokončila doktorát a začala učit na prestižní východní univerzitě, jejíž respekt pomáhal budovat i její otec. Dostala to, co chtěla. Ky otevřel dveře do svého domku. I já jsem dostal, co jsem chtěl, pomyslel si. Chodil si, kam chtěl, dělal, co se mu zlíbilo. Své povinnosti rozšířil, jen když se mu chtělo. Podle jeho názoru to byl zřetelný úspěch.

Ky postavil chladicí box v kuchyni na podlahu a otevřel lednici. Vytáhl si plechovku s pivem a odtrhl víčko. Na jeden lok vypil polovinu chladivé tekutiny. Trochu se mu podařilo spláchnout hořkost, která se mu usadila na jazyku.

Vytáhl dopis z kapsy. Cítil se mnohem klidnější a přemohla ho zvědavost. Roztrhl ho a vytáhl list úhledně popsaného papíru.

Milý Kyi,

nevím, jestli se k tobě nějak doneslo nebo ne, že můj otec dostal před dvěma týdny infarkt a zemřel. Přišlo to náhle a já se nyní snažím postarat o spoustu věcí, které s tím souvisejí.

Když jsem procházela otcovy papíry, zjistila jsem, že se chtěl toto léto opět vypravit na váš ostrov a využít tvých služeb. Zjistila jsem, že musím jet místo něho. Potřebuji tvoji pomoc z důvodů, které bych ti raději vysvětlila osobně. Otcovu zálohu máš. Až přijedu patnáctého na ostrov, dojednáme spolu bližší podmínky.

Pokud to bude možné, zavolej do mého hotelu nebo mi nech vzkaz. Doufám, že dokážeme najít vzájemně výhodnou dohodu. Prosím, pozdravuj ode mě Marshe. Snad budu mít příležitost ho navštívit.

S pozdravem *Kathleen Hardestyová*

Takže starý pán je po smrti. Ky odložil dopis a zvedl k ústům znovu plechovku. Nedalo se říct, že by mu byl Edwin Hardesty nějak sympatický. Katin otec byl vážný člověk bez smyslu pro humor. Přesto se nedalo říct, že by ho nesnášel. Spíš si na jeho společnost během těch několika let zvykl. Ale tohle léto přijede Kate.

Ky znovu pohlédl na dopis. Vzpomněl si, kolikátého je, a trhnul sebou. Kate přijede za dva dny. Za dva dny… aby se mnou dojednala podmínky. Kolem úst mu začal pohrávat úsměv, ale radostí to nebylo. Ano, dojednáme spolu podmínky, přitakal v duchu, ale určovat je budu já.

Kate chtěla přijet místo otce. Rád by věděl, jestli si uvědomuje, jaká je to ironie. Kathleen Hardestyová poslouchá svého otce na slovo i po jeho smrti! Správně! Proč by měla měnit chování jen proto, že zemřel?

Jestlipak se za ty roky změnila, přemítal dál. Jestlipak ji stále ještě obklopuje aura nevinnosti a povznesenosti, která pro ni byla tak typická? Možná se léty vytratila. Co když se její roztomilá upjatost a plachost změnila v masku strnulosti? Za dva dny se přesvědčím sám, pomyslel si a hodil dopis na kuchyňskou linku, a ne do koše.

Ale proč si chce najmout právě moji loď, přemítal zamyšleně. Opřel se oběma rukama o desku a zadíval se oknem na moře, které sice cítil, ale neviděl úplně. Jaké podmínky chce dojednávat – zřejmě nájem lodi, jeho vybavení a služby. Cítil, jak to v něm vře hořkostí a vztekem. Jenže tentokrát budu podmínky určovat já, pomyslel si znovu rozčileně. A ty mi za to, Kate, zaplatíš! O to se postarám.

Ky odešel z kuchyně a ryby nechal v boxu. Chuť k jídlu, která v něm zbyla po divoké jízdě, úplně zmizela.

Kate zajela autem na trajekt, který ji měl převézt na ostrov Ocracoke, a zatáhla za ruční brzdu. Ráno bylo chladné a velmi jasné. Lákalo ji zavřít oči a poddat se větru. Pořád ještě nechápala, co ji přimělo k tomu, aby jela celou cestu z Connecticutu autem, místo aby letěla letadlem. Nyní už byla na místě a bylo zbytečné o tom dál přemítat.

Vedle ní ležel na sedadle kufřík a v něm všechny otcovy zápisky. Až budu v hotelu, ještě jednou se na ně podívám a třeba se mi všechno ujasní a znovu se vrátí pocit, že dělám správnou věc. Během posledních dní se tenhle pocit totiž kamsi vytratil.

Čím víc se blížila ostrovu, tím si byla jistější, že udělala chybu. Nejde samozřejmě o ostrov jako takový, opravila se – jde především o Kye. Nemělo smysl před tím zavírat oči a Kate věděla, že čím dřív se s tím vyrovná, tím lépe pro ni.

Už jí nezbývalo mnoho času, aby své pocity zklidnila. Nejsem přece žena, která se vrací za milencem, ujišťovala se, hledám jen nejzkušenějšího potápěče, který by mi pomohl dokončit otcův plán. Nemá smysl zabývat se minulostí, protože teď je teď.

Kate Hardestyová, která přijela na ostrov před čtyřmi roky, byla mladá, stále ještě nezkušená a důvěřivá dívka. S doktorkou Hardestyovou měla jen pramálo

společného. Už nejsem ani mladá, ani nezkušená, ani důvěřivá. To, co mě na Kyovi přitahovalo tehdy, jeho nespoutanost a lehkomyslnost, mě už nemůže přitahovat ani ve mně vyvolávat strach. Prostě budeme jako obchodní partneři.

Kate cítila, jak se jí trajekt houpe pod nohama, a dívala se upřeně před sebe. Co když Ky nebude souhlasit? Pokud se nezměnil, jeho smyslu pro dobrodružství se moje plány budou zamlouvat. O potápění věděla dost na to, aby jí bylo jasné, že lepšího profesionála na ostrově nenajde. To ji uklidnilo. Vystoupila z auta ven a opřela se o zábradlí. Rackové už kroužili kolem paluby a střemhlav se vrhali do vody. Trajekt míjel drobné neobydlené ostrůvky. Kate měla pocit, jako když se vrací domů, ale nebyla to pravda. Jejím domovem byl vždycky Connecticut. Až tady skončím práci, zase se vrátím, kam patřím, ujišťovala se.

Voda vířila kolem boků lodi. Kate kvůli řevu motorů nic neslyšela a musela se spokojit s vyhlídkou. Právě míjeli ostrůvek, který doslova zmizel pod křídly hejna pelikánů. Musela se usmát, když spatřila neohrabané ptáky. Nedaleko se lámaly vlny a voda se pěnila, jako by tam byl břeh, přestože dole byla hlubina. Kate se rychle vracely všechny vzpomínky. Nezapomněla, jak zrádné jsou kolem ostrovů mořské proudy.

Zmocnilo se jí vzrušení. Zhluboka se nadechla a vrátila se do auta. Jak zrádné bývá vzrušení.

Nemusela čekat dlouho a trajekt vplul do přístavu. Kate vjela na černý asfalt. Ve městě bude za chvilku. Ztratit se nebylo možné, protože stačilo sledovat jedinou silnici na ostrově. Projížděla úzkým pruhem země, kde rybáři parkovali svá auta. Na jedné straně doráželo moře, na druhé byl klid – vlny jen líně olizovaly břeh – na obou stranách však mělo moře díky pozdnímu dopoledni sytě modrou barvu.

Nervozita z ní spadla, aspoň se jí to zdálo. Samozřejmě že cítila jemné lechtání kolem žaludku, ale to je normál-

ní, říkala si. Cítila se připravená setkat se s Kyem, mluvit s ním a pracovat, pokud se shodnou na podmínkách jejich dohody.

Okno měla stažené až dolů a pomalu ujížděla k městečku. Do tváře jí vál hebký vlhký vítr. Bylo to úžasně uklidňující. Kate si přiznala, že zapomněla, jak dokáže vzduch a moře uklidňovat duši. Je dobře, že přijela. Potřebovala vysadit z pracovního tempa školního roku a tohle byla ideální příležitost. Povzbuzena náhlým přívalem sebejistoty se zhluboka nadechla. Před ní se objevily první omšelé domky městečka. Všechny pochyby byly rázem pryč. Jsem tady, říkala si. Už se nemůžu vrátit zpátky.

Hotel, kde bydlela tehdy s otcem, byl na té živější části ostrova. Přesto byl malý a poklidný. Služby byly sice na pevninské zvyky pomalejší, ale plně to vynahrazoval výhled z oken pokoje.

Kate před ním zaparkovala auto a vypnula zapalování. Spokojeně si povzdechla. Měla za sebou první část úkolu a byla připravena pustit se do druhé. Sotva však vystoupila z auta, okamžitě ho spatřila. Sebejistá a zkušená doktorka anglické literatury se na pár vteřin vytratila. Stala se opět ženou, slabou a zranitelnou vůči vlastním emocím.

Bože můj, vůbec se nezměnil, pomyslela si. Ani v nejmenším. Ky se k ní blížil a Kate se vybavovalo všechno, co spolu prožili. Všechny polibky, každý šepot, divokou bouři jejich milování. Vítr mu odhrnul vlasy z čela, a tak mohla zřetelně vidět rysy, které tak důvěrně znala. Slunce se jí opíralo do zad a v očích se jí zatřpytilo. Měla pocit, jako když se vrátila do dob nevinného mládí. Ky se vůbec nezměnil.

Ky nečekal, že ji tam uvidí. Měl za to, že přijede až odpoledne. Přesto ho cosi pohánělo, aby se zašel podívat do své restaurace, která však stála naproti hotelu, v němž měla Kate bydlet.

Kate stála před autem a vypadala v kalhotovém kostýmu elegantně, ale poněkud pohuble. Vlasy měla vyčesané nahoru a připevněné do uzlu, což jen zdůrazňovalo ženskost její šíje. Oči měla hluboké, kontrastovaly s její světlou pletí – Ky ale věděl, že za pár dní pod horkým sluncem zezlátne.

Vypadala stejně. Jemně, upjatě, vyrovnaně. Nádherně. Ky ucítil, jak ho bodlo ve slabinách. Přistoupil k ní a přejel ji dlouhým arogantním pohledem, který byl nedílnou součástí jeho charakteru. A přestože měl chuť na ni vychrlit všechen vztek, kterým se čtyři roky užíral, naoko přátelsky se ušklíbl.

„Vítám tě, Kate. Vidím, že jsem se trefil přesně."

Kate měla pocit, že ze sebe nevypraví ani slovo, ale ovládla svůj vnitřní zmatek a odpověděla velmi vyrovnaným hlasem: „Ahoj, Kyi, ráda tě zase vidím."

„Vážně?"

Kate přešla jeho sarkastickou otázku a obešla auto, aby otevřela kufr.

„Ráda bych se s tebou sešla co nejdříve," dodala věcně. „Chtěla bych ti ukázat pár zajímavých věcí a promluvit si s tebou o práci."

„Jasně, práci se nikdy nebráním."

Kate vytáhla z kufru dvě zavazadla, ale Ky zůstal stát a úmyslně jí s nimi nepomohl. Všiml si, že nemá prstýnek – ale v podstatě mu na tom nezáleželo.

„Můžeme se sejít třeba odpoledne, až si vybalím věci," navrhla chladně. Čím dříve, tím lépe, pomyslela si. Čím dříve si spolu vyjasníme, co nás čeká, tím pevnější budu mít půdu pod nohama. Až budou mluvit o účelu její cesty, cíli a platebních podmínkách, vzájemně si dají najevo, kde jsou jejich pozice. „Můžeme spolu poobědvat třeba v hotelu," navrhla.

„Ne, díky," odpověděl a opřel se bokem o blatník, zatímco vykládala další zavazadla. „Až budeš chtít, víš, kde mě najdeš. Tohle je malý ostrov."

Nato se odlepil od auta a s rukama v kapsách odcházel pryč. Kate na to nechtěla vzpomínat, ale když od ní naposledy odcházel, stáli téměř na stejném místě.

Kousla se do rtu, vzala do ruky nejtěžší kufry a zamířila poněkud spěšně do hotelu.

DRUHÁ KAPITOLA

Kate věděla, kde Kye najde. I kdyby byl ostrov dvakrát větší, nebylo by těžké ho najít. Ky se evidentně v ničem nezměnil. To znamenalo, že když nebude na své lodi, bude u sebe doma, v malém, poněkud zanedbaném domku, který stál nedaleko moře. Kate pochopila, že by bylo strategickou chybou vydat se za ním příliš brzo, a proto s vybalováním věcí nepospíchala.

To nebyl problém také proto, že pokoj byl plný vzpomínek. Strávila v něm s Kyem jednu nezapomenutelnou vášnivou noc, kdy se promilovali až do rána. Bylo to jedinkrát, kdy spolu mohli být celou noc a spát ve vzájemném objetí, dokud jim první sluneční paprsky neprozradily, že noc je u konce. Kate nezapomněla, jak volná a nespoutaná si tehdy připadala, a jak kalnou náladu jí přineslo ráno, protože ukončilo to, v čem chtěla pokračovat navěky.

Podívala se ze stejného okna jako tehdy před čtyřmi roky, když se dívala, jak od ní Ky odchází. Nebe bylo tehdy protkané růžovými pruhy světla a čekalo, až je slunce rozzáří do sytě modré.

Tělo bylo ještě horké od doteků milence a rty naběhlé od nekonečných polibků, hlava omámená prožitou rozkoší a zároveň nedostatkem spánku, ale její srdce jásalo. Věřila tehdy, že její štěstí nebude mít konce, že takhle budou žít napořád, ale samozřejmě se mýlila. O pár týdnů později se o tom přesvědčila. Vášeň a noci lehkomyslně

strávené milováním musely ustoupit povinnostem a závazkům.

Když se podívala z okna stejným směrem jako tenkrát, zmocnil se jí pocit smutku a ztráty kvůli tomu, že ztratila víru. Víru, že spolu budou napořád.

Samozřejmě spolu nemohli zůstat navěky, ale později už Kate nepotkala nikoho, s kým by prožila totéž. Zůstalo jí jen to jedno omamné léto. Pak už ji čekaly jen povinnosti, kariéra a knihy. Svůj díl lásky už vyčerpala.

Odvrátila se a raději se zaměřila k praktickým úvahám. Začala znovu přerovnávat věci a oblečení ve skříni a přihrádkách, jako by bylo důležité, kde co je. Když usoudila, že okamžik nového setkání oddálila dostatečně, vyšla z hotelu. Úmyslně si nevzala auto. Raději šla pěšky – možná i proto, že za Kyem chodívala vždycky pěšky.

Ujišťovala se, že šok ze setkání s ním už má za sebou. Bylo přirozené, že v ní probudí neklid a rozpačitost. Kate k sobě byla natolik upřímná, že si dokázala přiznat, že kromě těchto pocitů se v ní ozval prudký záblesk radosti.

Kdepak, Ky Silver se v ničem nezměnil, připomněla si poctivě. Pořád je stejně arogantní a sobecký. Tyhle rysy ji tehdy přitahovaly, protože byla mladá a sebejistota jí chyběla. Když budu dost obratná, použiju tuhle kartu proti němu, pomyslela si. Ky je duchem dobrodruh, a až mu nabídnu, že spolu budeme hledat poklad, neodolá. Ani v těch nejpesimističtějších představách si nepřipouštěla, že by Ky mohl odmítnout. Zdolávat překážky měl v povaze.

Tentokrát však budu mít situaci v rukou já. Kate se zhluboka nadechla a ucítila vůni moře. To ji uklidnilo. Ocitla se ve známém prostředí, což jí dodalo sebejistotu. Dokonce se jí zdálo, jako by z ostrova odjela teprve včera, jak jí všechno připadalo důvěrně známé.

Ky však brzo zjistí, že už nejsem ta naivní a důvěřivá holka, které stačí pár něžných slov, aby se zamilovala, připomněla si.

S kufříkem v ruce procházela městečkem. Ani to se téměř nezměnilo. Kate byla ráda. Líbil se jí poklid a jednoduchost zdejšího života. Hlavní ulici lemovaly obchůdky se suvenýry i praktickými potřebami, byly tu restaurace a útulné hospůdky natěsnané jedna vedle druhé kolem přístavu, který byl centrem veškerého dění. Místní neúnavně využívali pověsti, která se vázala k ostrovu, jako základny obávaného piráta Černovouse. Lákali jím turisty, proto na ni jeho jméno i portrét vykukovaly ze všech stran.

Kate prošla kolem přístavu a bezděčně hledala Kyovu loď. Stála přivázaná ve svém doku jako vždycky – bělostné boky, vydrhnutá podlaha a naleštěné vybavení. Můstek se zatřpytil v odpoledním slunci a vypadal stejně, jak si ho pamatovala. Nátěr byl na první pohled čerstvý, na okýnkách žádné skvrny od soli. Přestože Ky působil velmi lehkomyslně a ledabyle, což se projevovalo i v péči, jakou věnoval svému obydlí, svou loď naopak vždycky hýčkal.

Jmenovala se *Vortex*. Kate se zadívala na ozdobný nápis. Byl nepřehlédnutelný! Kate se pro sebe usmála. Věděla, že Ky je schopen o někoho pečovat a rozmazlovat, ale zároveň očekával, že dostane totéž zpět. Věděla, s jakou láskou zrenovoval tuhle starou bárku, že vypadala jako nová. Dny, které strávila po jeho boku u kormidla, se nezadržitelně draly na povrch. Vítr jí šlehal do tváří a on se jen smál a uháněl s lodí jako o závod. Srdce jí bušilo vzrušením, byla si jistá, že je nemůže nikdo dohonit. Také se ho trochu bála, Ky byl jako uragán, bála se moře a vln – ale přesto zůstala. Nakonec všechno opustila.

Kate stiskla rukojeť kufříku pevněji. Ky miloval nebezpečí, napětí a strach. Proto jdu teď právě za ním, říkala si pro sebe. Vždyť na ostrově jsou i jiní zkušení potápěči, ale ona potřebovala někoho, komu může věřit. A věřit mohla jedině Kyovi.

„Kate? Kate Hardestyová?“ ozvalo se za ní.

Kate se zarazila a roky, kdy byla pryč, rázem zmizely. „Lindo!“ Tentokrát necítila žádnou rozpačitost. S otevřeností, jakou ukazovala jen málo lidem, objala mladou ženu, která se jí rovněž spontánně vrhla do náruče.

„Ani nevíš, jak ráda tě vidím.“ Se smíchem Lindu poněkud odtáhla, aby si ji mohla prohlédnout. Nezdálo se, že by se nějak změnila. „Vypadáš báječně. Moc ti to sluší.“

„Dívala jsem se z okna, a když jsem tě uviděla, nemohla jsem uvěřit očím,“ vysvětlovala Linda překotně. „Kate, vždyť ty ses také ani trochu nezměnila!“ Bez obalu si ji změřila zkoumavým pohledem od hlavy až k patě. „Jsi ale nějak hubenější,“ dodala přísně. „Ale možná se mi to jen zdá, protože závidím.“

„A ty zase vypadáš, jako bys vyšla ze školy. A to je z mé strany rozhodně závist,“ namítla Kate se smíchem.

Linda však náhle zvážněla. „Kate, přijmi mou upřímnou soustrast. Ztratit otce tak brzy musel být šok. Jistě máš za sebou těžké dny.“

Kate věděla, že to Linda myslí upřímně, ale s otcovým skonem se už vyrovnala, a proto reagovala vyrovnaně. „Řekl ti o tom Ky?“

„Ky se se mnou nebaví,“ namítla Linda pohrdavě. Bezděčně vrhla pohled k jeho lodi. Stála na svém místě a Kate šla severním směrem – tam, kde stál Kyův domek. Bylo jasné, že Kate míří právě za ním. „Řekl mi to Marsh. Jak dlouho se u nás zdržíš?“

„Ještě přesně nevím. Možná dlouho.“ Kate ucítila, jak jí kufřík ztěžkl v ruce. Sny jsou někdy stejně těžké jako povinnosti a závazky. „Musím tady něco dodělat.“

„Výborně, ale určitě musíš přijít na večeři k nám do restaurace. Jmenuje se U Kohouta. Je to hned naproti hotelu.“

Kate se ohlédla a spatřila nápis na dřevěné ceduli. „Všimla jsem si. Je nová?“

Linda se také povinně ohlédla a spokojeně se usmála. „Na naše ostrovní poměry ano. A my ji řídíme.“

„Kdo my?“

„Já s Marshem.“ Linda se rozzářila a ukázala Kate levou ruku s prstýnkem. „Vzali jsme se před třemi roky.“ Nato obrátila oči vzhůru, jak to měla ve zvyku. „Trvalo mi patnáct let, než jsem ho přesvědčila, že beze mě nemůže žít.“

„Gratuluju.“ Kate myslela své přání upřímně, ale přesto se neubránila, aby ji závistivě nebodlo u srdce. „Tak ty jsi vdaná a máš restauraci. Otec mě nikdy nezasvětil do ostrovních klepů.“

„Taky se nám narodila dcera. Jmenuje se Hope. Je jí rok a půl a je to pěkný rošťák. Bůhvíproč se nám zvrtla po Kyovi.“ Linda opět zvážněla a položila Kate ruku na rameno. „Jdeš za ním.“ Neznělo to jako otázka a ani se nepokoušela skrýt za masku otázky.

„Ano.“ Kate se snažila, aby její odpověď zněla nevzrušeně. Nesmím dopustit, aby Lindiny otázky a starosti oslabily moji sebejistotu. Mezi Lindou a Kyem kdysi cosi bylo, ale nová rodina vytvořila nová pouta, která překryla minulost. „Můj otec tady na něčem pracoval. Chci, aby mi Ky pomohl jeho projekt dokončit.“

Linda přejela Kate zkoumavým pohledem. „Víš jistě, co děláš?“

„Ovšem.“ Kate na sobě nedala znát rozpaky nebo tíseň. Zato uvnitř cítila, jak se jí sevřel žaludek v obavách. „Ano, vím, co dělám.“

„Dobře.“ Linda se smířila s její odpovědí, přestože ji očividně neuspokojila. Stáhla ruku. „Musíš za námi někdy zajít – ať do restaurace nebo domů. Bydlíme jen kousek cesty odsud. Marsh tě rád uvidí a já bych se ti chtěla pochlubit s Hope – a taky naším menu. Nemůžu se dočkat, co na něj řekneš,“ dodala a nervózně se ušklíbla. „Doufám, že obojí ohodnotíš jedničkou, profesorko.“

Kate byla vděčná, že Linda zlehčila situaci vtipem. „Vynasnažím se.“ Zničehonic popadla Lindu za ruce a stiskla je. „Ani nevíš, jak jsem ráda, že jsem zase tady. Já vím, že jsem se celé roky neozvala, ale –“

„Chápu, nic mi neříkej," ujistila ji Linda a stisk opětovala. „Uteklo to, jako by to bylo včera, teď mě ale omluv, musím běžet zpátky, sezóna začala a my máme pořád plno." Povzdechla si a v duchu se ptala, jestli je Kate opravdu tak klidná, jak se zdá. A jestli je Ky pořád takový hlupák jako tehdy. „Hodně štěstí," dodala a rozběhla se zpátky přes ulici.

„Díky," hlesla Kate. Bylo jí jasné, že štěstí bude potřebovat.

Pokračovala v cestě. Městečko zůstalo stejně malebné jako v její paměti. Maličké obchůdky měly ve výlohách starožitnosti a ručně vyrobené výrobky a suvenýry. Domy měly okenice natřené na bílo nebo na modro jako v pohádce. Kate vyšla z centra a procházela okrajem městečka, kde stály porůznu roztroušené domy s vyprahlými trávníky a rozložitými listnatými stromy poskytujícími stín.

Když procházela kolem jednoho plotu, vyřítil se na ni se štěkotem pes, ale byl na řetězu a dál už nemohl, nicméně se zdálo, že na ni vrčí jen z povinnosti, aniž by se doopravdy zajímal o možného vetřelce. Kate zahlédla špičku majáku. Kdysi tam byl správce, jenže tyhle dny byly už dávno pryč. Konečně se ocitla na úzké cestě, která vedla ke Kyovu domku.

Dlaně jí zvlhly potem. V duchu si nadávala do zbabělců. Proč na mě vzpomínky tolik dotírají, vztekala se. Vrátím se k nim později, až bude vhodnější chvíle. Až budu zase v bezpečí.

Cesta nebyla široká, jen co by se na ni vešlo jedno auto, nedbale vyštěrkovaná a lemovaná keři a stromky, které se bujně rozrůstaly do cesty. Zeleň působila dojmem divoké džungle, ale ladila k atmosféře místa. A dokonale ladila s Kyovou povahou.

Ky jí kdysi prozradil, že nestojí o návštěvníky. Když zatoužil po společnosti, vyrazil do města, kde se znal s každým, ale nepotřeboval si lidi zvát domů. To bylo pro Kye

typické, přemítala Kate. Až budu chtít, dám vám vědět. A jinak se koukejte spakovat…

Kdysi mě chtěl… Kate si nervózně nadhodila kufřík v ruce. Ať bude chtít Ky cokoli, nejdřív mě bude muset vyslechnout. Potřebuju ho, protože je nejlepší a nejspolehlivější potápěč, jakého tu znám, a nebojí se dobrodružství.

Když se jí domek objevil ve výhledu, Kate se zarazila a zmateně se rozhlížela. Vypadal jinak, než si ho pamatovala. Byl sice pořád velmi malý a jednoduchý, ale nevypadal, jako by se měl zřítit k zemi, kdyby se do něj opřel prudší vítr.

Měl novou střechu, takže Ky už nemusí roznášet pánve a hrnce, kdykoli se rozprší. Kdysi plánoval, že jednou vybuduje verandu, a skutečně tu stála, široká a masivní. Přední dveře, které bývaly vyspravené na mnoha místech, vyměnil za jiné. Přesto ale nic nevypadalo zbrusu nové, všimla si. Jen to působilo, jako by to tak bylo odedávna.

Cedrovému dřevu dalo počasí stříbřitý nádech, okna byla dřevěná bez barevného nátěru, ale leskla se. K jejímu údivu stál v oknech dlouhý dřevěný truhlík plný rozkvetlých netýkavek.

Neměla jsem pravdu, uvědomila si Kate, když se přiblížila blíž. Ky se přece jen změnil. Jak hodně a v jakém směru ještě nevím, ale brzy na to přijdu.

Chtěla postavit nohu na první schod, ale vtom zaslechla hluk ozývající se vzadu za domem. Stála tam stará kůlna, vzpomněla si, plná prken, nářadí a starého harampádí. Ulevilo se jí, že se s ním nesetká uvnitř domu, a vděčně zamířila kolem, aby ho obešla. Vzadu byl maličký dvorek. Kate věděla, že stačí projít vysokou trávou a písečnými dunami, a bude u kůlny. Uvědomila si také, že už je opět slyšet moře.

Jestlipak sem ještě po večerech chodí, napadlo ji. Ky tvrdil, že se potřebuje před spaním rozloučit s vodou, nadechnout se slaného vzduchu. Nebo si odnést poklad, který vyplaví na pláž vlny. Mušle nebo naplavené dřevo.

Jednou jí daroval překrásnou, hladce tvarovanou mušli, která byla tak velká, že se přesně vešla do dlaně – měla krémově bílý vnitřek s nádechem do růžova. I kdyby dostala Kate svůj první prsten s diamantem, nemohla být šťastnější.

Zavrtěla hlavou, aby zahnala vzpomínky, a zamířila ke kůlně. Kůlna byla stejně vysoká jako domek, ale o polovinu širší. Když tu byla posledně, stála tam vysoká hromada prken, krabic a materiálu z železářství. Nyní před sebou spatřila kostru lodi. Ky stál zády k pracovnímu stolu a brousil stěžeň smirkovým papírem.

„Tys ji postavil," vyhrkla dřív, než se stačila ovládnout, aby zakryla úžas a obdiv. Kolikrát jí jen vyprávěl, jak si jednou postaví vlastníma rukama loď? Kate se zdálo, že je to jeho jediný sen, jediná ctižádost. Bude z dubu a mahagonového dřeva. Patnáct metrů dlouhá, štíhlá a rychlá jako šíp. Bude mít mosazné pobití a palubu z teakového dřeva. A jednou se na ní poplaví pobřežními vodami až do Nové Anglie. Ky jí svou vysněnou loď popisoval do takových detailů, jako by ji už viděl zřetelně před sebou.

„Říkal jsem ti, že ji jednou postavím," odpověděl Ky a obrátil se k ní. Kate stála ve vratech a slunce měla za zády. Stála napůl ve stínu.

„Ano." Zmocnily se jí rozpaky a přešlápla z místa na místo. „To jsi říkal." Nervózně si přehodila kufřík do druhé ruky.

„Jenže tys mi tehdy nevěřila." Ky odložil smirkový papír na stůl. Jak to, že Kate vypadá pořád tak něžně, úhledně a vznešeně? Po zádech mu stékal pramínek potu. „Nikdy jsi neuměla vidět dál než za přítomnost."

Arogantní, lehkomyslný a provokativní. Bude mi pořád připomínat, co se tehdy stalo? „A tys měl vždycky potíž vyrovnat se s pouhou přítomností," namítla stejně kousavě.

Ky zvedl obočí, jakoby překvapeně, nebo možná pohrdavě, Kate si nebyla jistá. „Asi bych měl být přesnější

a říct, že každý z nás měl nějaký problém.“ Přistoupil k ní a ocitl se tak napůl ve stínu, napůl ve slunci. „Jenže tehdy se zdálo, že to ani jednomu z nás nevadí.“ Ky neodolal a vztáhl k ní ruku. Pohladil ji po tváři, aby uspokojil potřebu se jí opět po tak dlouhé době dotknout. Kate neuhnula a její pleť byla hebká a chladivá, jak si pamatoval. „Vypadáš trochu unaveně, Kate.“

Uvnitř se zachvěla, ale hlas jí zůstal pevný. „Byla to dlouhá cesta.“

Ky jí přejel palcem po tváři. „Potřebuješ slunce.“

Tentokrát ale Kate uhnula. „Proto jsem přijela.“

„Tak jsem to vyrozuměl z tvého dopisu.“ Ky s uspokojením zaregistroval, že Kate se odtáhla první, a opřel se o dveře, aby jí zatarasil cestu ven. „Psala jsi, že se mnou potřebuješ mluvit osobně. Prozraď mi, o co se jedná.“

Jeho samolibý úsměv ji kdysi přitahoval. Dobře věděl, jakou má nad ženami převahu a moc. Kate se však měla na pozoru. „Otec tu po něčem pátral. Chtěla bych to dokončit.“

„Aha.“

„Potřebuju tvou pomoc.“

Ky se dal do smíchu a vyšel ven na plné slunce. Uvědomil si, že se dal zbaběle na ústup. Jediný dotek v něm totiž rozpoutal bouři protichůdných pocitů. Chtěl se jí dotknout znovu. Raději tedy zvolil odstup. „Z tvého tónu soudím, že ti není víc proti srsti, než že o tu službu musíš požádat mě.“

„Ano, máš pravdu,“ přiznala Kate poctivě. Cítila se náhle mnohem silnější a rozhodnější.

Ky zvážněl a znovu se na ni podíval. Jeho výraz byl chladný a lhostejný. S tím už měla Kate také zkušenosti. „Tak si něco vyjasněme dřív, než začneme dál vyjednávat. Opustilas mě, odjelas a už ses nevrátila.“

Kate se nedala zastrašit. „Co se stalo před čtyřmi roky, nemá nic společného s tím, co je dnes.“

„Jak to že ne?!“ Ky se rozčilil a zamířil znovu blíž k ní. Kate ve strachu ustoupila. „Bojíš se mě?“

Jako před tím i teď jeho otázka změnila strach ve zlost. „Ne," odsekla rozhodně. „Proč bych se tě bála, Kyi? Jen nemám chuť s tebou probírat minulost, ale jinak máš pravdu. Odjela jsem a opustila tě. A teď jsem přijela jednat o obchodní nabídce. Chci, abys mě vyslechl. Pokud budeš mít zájem, můžeme projednat bližší podmínky."

„Já nejsem žádný tvůj studentík, profesorko," namítl Ky jízlivě. „Tak mě nepoučuj."

Kate stiskla ruce v pěst. „Jenže obchod má vždycky svoje pravidla."

„Kdo ti dal právo, abys je určovala?"

„Udělala jsem chybu," poznamenala Kate zklamaně. „Najdu si někoho jiného."

Udělala jen dva kroky, než ji Ky stačil chytit za rameno. „Ne, to nenajdeš." Rozezlený výraz v jeho tváři ji vyděsil. Pochopila, jak to myslel. Kate už se smířila s tím, že nikdy nenajde někoho, s kým se bude cítit jako s Kyem. Významně mu setřásla ruku ze svého ramene.

„Přišla jsem, protože potřebuju najmout zkušeného potápěče. Nemám v úmyslu hádat se kvůli něčemu, co už dávno není."

„To se ještě uvidí." Jak dlouho to asi vydržím, říkal si Ky. Vidět ji znamenalo fyzickou bolest a to, že se od něho odtahovala, ji jen zvyšovalo. „Ale prozatím mi raději vysvětli, o jaký projekt se tvůj otec vůbec zajímal, profesorko."

Kate sykla. Věděla, že to nebude snadné, ale Ky dělal větší drahoty, než předpokládala. S ním nebylo nikdy nic jednoduché. „Mám s sebou náčrty, mapy, lodní trasy, spoustu informací, ověřených fakt i teorií. Podle mého názoru byl otec velice blízko odhalení místa, kde kdysi ztroskotala obchodní loď *Liberty,* která klesla neporušená i s nákladem do hlubin někde u břehů Severní Karolíny asi před dvě stě padesáti lety."

Ky ji vyslechl pozorně, ale výraz ve tváři se mu nezměnil. Když skončila, změřil si ji dlouhým pohledem. „Pojďme

dovnitř," řekl stručně a obrátil se k pěšině přes duny, „ukážeš mi, co máš v tom kufříku."

Kate se kousla do rtu a v duchu se vztekala. Ky je nemožný, arogantní hulvát. Nejraději by se obrátila a vrátila do města. Jsou tu přece i jiní potápěči, kteří ji nebudou ponižovat ani týrat vzpomínkami na ztracené štěstí. Byla však zvyklá ze školy se ovládat a nenechat strhnout emocemi. Začala chladně uvažovat. Jsou tu sice jiní, ale pokud by si měla vybrat mezi ďáblem, kterého znala, a tím, kterého neznala, vybrala by si ďábla, o kterém věděla, co od něj může čekat. Neměla na vybranou.

Kate vešla do domku. I ten se změnil, jak si rychle všimla. Kam se poděla dřevěná podlaha plná třísek s minimem nábytku. Jídlo se jedlo buď ve stoje nebo na zemi, pokud nebyl důvod použít skládací piknikový stolek. To bylo dávno pryč. Podlaha byla z nových prken, skříňky vytmelené a znovu natřené, připevněné háčky a rukojeti. Kuchyňskou desku tvořilo masivní dřevo jako v řeznickém krámě. Ky si pořídil dokonce i dřez. Navíc vytvořil otvor ve střeše a zasadil tam okno, kterým mohlo dopadat světlo přímo na stůl. Piknikový stůl sice zůstal, ale byl opravený a Ky k němu vyrobil dvě lavičky, které zasadil do rohu, aby vznikl jídelní prostor.

„Tos dělal všechno sám?" vyklouzlo jí opět užasle.

„Ano. Překvapuje tě to?"

Kate stiskla rty. Ky nechtěl za žádnou cenu dodržovat normální zvyklosti slušného chování, neustále ji musel provokovat. Položila kufřík na stůl. „Ano. Zdálo se mi, že ti vyhovuje, že žiješ v chatrči, která vypadá, jako když se má každou chvíli zhroutit."

„Dřív mi stačilo spoustu věcí. Dáš si pivo?"

„Ne." Kate se posadila a vytáhla z kufříku první listy otcových poznámek. „Asi si to budeš chtít pročíst sám. Bylo by ale zbytečné, abys to procházel všechno, taky by to zabralo spoustu času, proto jsem ti podtrhala to, co považuju za důležité. Myslím, že to bude stačit."

„Dobře.“ Ky vytáhl z lednice pivo a posadil se s ním proti ní. Pozoroval ji chvíli přes okraj plechovky a pak se dal do čtení poznámek.

Písmo jejího otce bylo jisté a rozmáchlé, ale naprosto čitelné. Psal srozumitelně a pečlivě řadil fakta za sebou jako pravý pedagog. Mohlo to být vzrušující čtení, ale Hardesty to pojal jako téma k dizertační práci. Ky nepochyboval, že si všechno třikrát ověřil.

Liberty se ztratila s nákladem cukru, čaje, hedvábí, vína a dalších výrobků, které byly pro kolonie nenahraditelné. Když loď vyplula z Anglie, měla na palubě náklad zlata. Pětadvacet tisíc zlatých mincí. Ky zvedl oči od poznámek. Kate ho pozorně sledovala.

„Zajímavé,“ poznamenal a dal se znovu do čtení.

Z lodi se zachránili jediní tři lidé, vlny je vyplavily na břeh ostrova. Jeden byl člen posádky, ten popsal, jak se loď dostala do bouře, která *Liberty* potopila, výšku vln, otvor v boku, roztříštěné dřevo, vodu valící se dovnitř. Byla to pochmurná historie, ale Hardesty ji popsal jako sled faktů a nezapomněl připojit rozsáhlý poznámkový aparát. Zachráněný muž udal poslední známou pozici lodi, než klesla na dno. Ky nepotřeboval Hardestyho výpočty, aby si uvědomil, že loď ztroskotala asi dvě a půl míle od břehů ostrova.

Ky vzal do ruky další sešit a prohlížel si námořní mapy, náčrty lodních tras, proudů a směr větrů, přehled teorií s pečlivě rozpracovanými body. Znovu se zadíval na mapy. Nikdy mu nešlo do hlavy, proč se Hardesty zajímá o potápění, neladilo to s jeho pečlivou a systematickou povahou.

A on zatím celou dobu hledal zlato, pomyslel si Ky pobaveně. Všechny ty roky se hrabal v knihách a hledal důkazy, kde zlato leží. Kdyby to byl někdo jiný, Ky by tomu nevěnoval ani minutu a považoval by to za výmysl či fámu. Městečka na ostrovech byla plná báchorek o ukrytém pirátském zlatě Edwarda Teache alias Černovouse,

který používal mělké vody místních ostrovů a zrádné úžiny, aby přelstil královské loďstvo, až nakonec svedl poslední bitvu svého života u ostrova Ocracoke. To stačilo udržet při životě nejrůznější fámy.

Jenže tohle byl vážený a všemi respektovaný odborník doktor Edwin J. Hardesty, profesor na yaleské univerzitě, muž bez fantazie a smyslu pro humor, který věřil, že nemá smysl marnit čas hloupostmi a sněním. A přesto léta plnil stránky svých sešitů úvahami o největším snu, jaký ho kdy uhranul.

Kdyby tam neseděla Kate, možná by to hodil za hlavu jako bláznivý nápad. Ale ona byla zárukou solidnosti. A jelikož měl v krvi smysl pro dobrodružství a věřil ve štěstěnu osudu, nedalo mu to, aby nezačal také věřit.

Odložil sešit a znovu se napil. „Tak ty chceš hledat poklad?“

Kate přešla bez poznámky náznak pobavení v jeho hlase. Složila ruce k sobě a naklonila se dopředu. „Chtěla bych pokračovat v tom, co můj otec začal,“ řekla naléhavě.

„Ty tomu věříš?“

Skutečně tomu věřím? ptala se Kate sebe. Chtěla odpovědět že ano, ale pak si to rozmyslela. Nebyla si ještě příliš jistá svým názorem.

„Věřím, že by můj otec nemarnil čas zbytečně nad něčím, co by považoval za nereálné. Proto to chci zkusit. Ale bez tebe to nedokážu. A vím, že to bude stát hodně času, ale všechno ti vynahradím.“

„Vážně?“ Ky si ji bez úsměvu změřil dlouhým pohledem a náhle se usmál. „Vážně?“

„Potřebuju tebe, tvou loď a vybavení asi tak na měsíc nebo dva. Nemůžu se potápět sama, protože neznám místní vody tak dobře jako ty, to by bylo riskantní. A nejsem tak bláhová, abych riskovala, a stejně tak nechci ztrácet zbytečně čas. Na konci srpna se musím vrátit do Connecticutu.“

„Abys znovu odírala křídu o tabuli."

Kate se prudce narovnala. „Nemáš právo zesměšňovat moje povolání."

„Ovšem, křída je na Yale určitě exkluzivní kvality," namítl Ky. „Takže sis vyčlenila šest týdnů na to, abys našla poklad."

„Jestli jsou otcovy výpočty správné, tak dlouho to trvat nebude."

„Jestli," opakoval po ní Ky výsměšně. Odložil plechovku a předklonil se také. „Já nemám žádný rozvrh hodin. Když chceš šest týdnů mého života, budeš je mít. Ale za jistou cenu."

„Což je?"

„Sto dolarů na den a padesát procent z nálezu."

Kate si ho změřila chladným pohledem a zastrčila papíry zpátky do kufříku. „Možná jsem byla před čtyřmi roky naivní, ale teď už ne, Kyi. Sto dolarů za den je drzost, zvlášť když se jedná o dlouhodobý kontrakt. A padesát procent nálezného nepřichází v úvahu." Kate udělalo radost, že s ním může smlouvat. Dodalo jí to jistotu, že jde jen o obchodní záležitost. „Dám ti padesát dolarů na den a deset procent."

Ky se rozchechtal na celé kolo a pobaveně protáčel plechovku v dlaních. „Za padesát dolarů nevyjedu ani z přístavu."

Kate zaklonila hlavu a opatrně si ho změřila. Viděla, že váhá.

„Jsi ještě větší vydřiduch než předtím," popíchla ho schválně.

„Všichni se musíme nějak živit, profesorko." Copak ke mně vůbec nic necítí, vztekal se Ky v duchu. Copak to s ní nic nedělá, když sedí v domě, kde jsme se tolikrát milovali? „Chceš mě, tak musíš zaplatit," provokoval ji. „Nic není zadarmo. Sedmdesát pět dolarů na den a pětadvacet procent. A to ti dělám tu nejlepší cenu kvůli starému přátelství."

„Není třeba ohánět se minulostí, stačí když si plácneme," namítla Kate věcně. Vztáhla k němu ruku, ale když ji stiskl, zalitovala. Ky měl pevnou a mozolnatou dlaň, čišela z ní síla. Kate však věděla, jak dokáže hladit, jak si umí pohrávat s její touhou, jak ji dokáže dohánět k šílenství.

„Platí." Ky měl dojem, že v jejích očích spatřil záblesk vzpomínek. Podržel její ruku déle, protože poznal, že ji jeho stisk znervózňuje. „Nemáme ale žádnou jistotu, že poklad najdeme," dodala Kate varovně.

„To si dobře uvědomuju."

„Výborně. Odečtu ti otcovu zálohu z celkové částky."

„Díky." Volnou rukou sáhla po kufříku. „Kdy začneme?"

„Zítra v osm ráno v přístavu." Ky se natáhl po kufříku. „Nech mi ho tady. Chtěl bych si ty poznámky v klidu ještě jednou projít."

„Není třeba. Všechno ti řeknu. Znám to zpaměti," namítla Kate a pevně stiskla rukojeť kufříku.

„Jestli mi nevěříš, tak si ho odnes," odpověděl Ky jemně, ale výhrůžně. „A najdi si jiného potápěče."

Jejich oči se střetly. Kate měla ruce uvězněné v jeho stisku. Připadala si jako v pasti. Věděla, že bude muset něco obětovat a hledat kompromis. „Tak dobře. Zítra ráno v osm."

Ky ji pustil. „Jsem rád, že jsme se dohodli, Kate."

Kate pochopila, že má odejít, a vstala. Jen jestli jsem neustoupila příliš, říkala si neklidně. „Měj se."

Když za ní zapadly sítěné dveře, Ky zvedl k ústům plechovku a dopil ji na jeden lok. Zůstal sedět u stolu tak dlouho, dokud neměl jistotu, že až se podívá oknem, Kate už bude pryč. Raději však zůstal sedět i dál, aby nevířil vůni, kterou po sobě zanechala.

Potopené lodi a ztracené poklady. To všechno by ho vzrušovalo a upoutalo jeho obrazotvornost, nadšení a euforii, nebýt toho, že se ho zmocnila pronikavá touha nasednout na loď a plout daleko za horizont. Nechtělo

se mu věřit, že na něj má Kate pořád tak obrovský vliv a že ho jejich setkání tak hluboce zasáhne. Zapomněl, že kdysi stačilo málo, aby se svíjel nejistotou a touhou ji mít.

Nikdy jsem se nesmířil s tím, že mě opustila, uvědomil si. Nikdy se z toho nevzpamatoval. I když se snažil dělat všechno, aby ji vymazal z paměti, pustil se do nových plánů, nenechal si volnou chvíli ke vzpomínkám a snění, stejně to bylo marné. Ani čtyři roky nestačily, aby zapomněl na štíhlou ženu s holubičíma očima a vznešeným vzezřením.

Ky se zadíval na kufřík a iniciály umístěné diskrétně blízko rukojeti. Nikdy by ho nenapadlo, že se Kate ještě vrátí. Přesto se z jejího odchodu nikdy nevzpamatoval. Celé roky si lhal a něco si namlouval. Teprve teď pochopil, že si musel lhát, jinak by nepřežil. Musel přece nějak pokračovat v životě a tvářit se, že jedna kapitola se definitivně uzavřela. Kdyby se užíral nadějí, skončil by v blázinci.

Kate se ale vrátila. Jenže se nevrátila k němu. Přijela kvůli otcovu plánu. Ky přejel rukou hladkou kůži kufříku. Chtěla nejlepšího potápěče, a proto si najala jeho. A chystala se mu platit. Za služby, za loď, za zkušenosti. Nic víc, nic míň. Minulost pro ni zřejmě nic neznamenala.

Ky zaťal vztekle zuby a pevně stiskl rukama plechovku, až se zkroutila. Dostane to, za co si zaplatí, pomyslel si. A možná i něco navíc, o co nestojí.

A až bude odjíždět tentokrát, nebudu si připadat jako neschopný idiot. To ona bude litovat a lhát si až do konce života. Až bude odjíždět tentokrát, definitivně to s ní skoncuju. Budu muset, protože nic jiného mi nezbývá.

Ky vstal a zamířil zpátky do kůlny. Kdyby zůstal doma, otevřel by si další pivo a pak další a další a strašlivě by se opil.

TŘETÍ KAPITOLA

Kate si napustila plnou vanu horké vody, až se zrcadlo naproti ní zamlžilo. Voňavý olej vytvářel na hladině vody velká mastná oka a příjemně ukolébával její smysly. Kate ztratila přehled o čase – uvolnila se a doháněla odpočinek, který v posledních týdnech zanedbávala. Podařilo se jí dokončit další nutný krok v cestě za úspěchem. A přežila ho. Ani nevěděla, jak se jí podařilo v sobě udusit vzpomínky na štěstí plné smíchu a milování, které prožila s Kyem v jeho domku. Trávili tam spoustu času, společně si připravovali jídlo, čistili ulovené ryby, grilovali, pili víno a…

Cestou zpátky do hotelu měla neodolatelnou chuť dát se do pláče, ale přemohla se. Druhý den to bude zase o něco snazší. A pak každý další den. Snad to přežiju.

Jeho nepřátelství mi bude oporou. Jeho pohrdavý pohled pomůže, abych si ho neidealizovala a držela se představy, že to bylo jen krásné, bláznivé léto. Je třeba dívat se na to ze správné perspektivy. To byla její silná stránka. Dívat se na věci s odstupem a ze správného úhlu.

Možná ale její city nejsou tak mrtvé, jak si namlouvala celé roky. Byl v nich osten hořkosti. Jedině blázen by si koledoval o další trápení. Jedině romantik by věřil, že hořkost může být sladká. Bylo to už ale hodně dávno, co se chovala jako bláznivá romantička. Přesto věřila, že spolu dokážou pracovat na společném úkolu a hledat, co je ukryté na dně moře.

Jen ta představa! Dvě stě padesát let! Kate zavřela oči a nechala volně plynout myšlenky. Hedvábí a cukr bude pryč, ale zůstane mosazné kování, avšak důkladně zrezivělé po takové spoustě let. Kýl lodi bude porostlý mořskými houbami. Zachová se aspoň nějaké dřevo? Jestlipak se najde název lodi? Mohla bych ho věnovat muzeu otcovým jménem? Bylo by to něco hmatatelného – mohla bych mu splnit poslední přání. Možná tím dosáhnu klidu a vyrovnanosti a přestanu se bičovat vysokými ambicemi…

Zlato přežije všechno, pomyslela si Kate a pomalu se zvedla z vany. Ani ona nebyla imunní vůči svodům bohatství. Přesto si však pro sebe zdůrazňovala, že samotné hledání pokladu přinese spoustu vzrušení a dobrodružství. Kdyby ho našla…

Co bych s ním dělala, pomyslela si Kate. Stáhla z věšáku hotelovou osušku a zabalila se do ní. Potom si přes sebe přehodila župan. Zrcadlo za ní bylo stále zamlžené přemírou páry v koupelně a z vany pomalu odtékala voda. Co bych s tolika penězi dělala? Uložila bych je opatrně do konzervativních podílových fondů. Nebo bych vyrazila na dlouhou cestu po řeckých ostrovech, abych se podívala na místa, která navštívil Byron a kde se zamiloval. Kate se ušklíbla a zamířila do vedlejšího pokoje pro kartáč na vlasy. Bylo to zvláštní, ale tak daleko ve svých úvahách nepokročila. Otázka, jak naložit s penězi, byla příliš praktická a přízemní, zato jak hledat poklad a co při tom prožít bylo plné romantiky.

Možná je to tak lepší, usoudila nakonec, než se nechat strhnout vidinou peněz.

Tys měla vždycky potíže vidět dál, než sahá přítomnost.

Čert aby ho vzal! Kate se zmocnila nepochopitelná zlost, až praštila kartáčem o toaletní stolek. Já jsem přece viděla dál než za přítomnost. A proto jsem pochopila, že mi Ky nenabízí nic jiného než chvilkový vztah v polorozpadlé chatrči. Žádné záruky, žádné sliby, žádná budoucnost.

O ničem takovém se ani nezmínil. Kate děkovala bohu, že měla dost rozumu, aby jeho nabídku odmítla a odjela dřív, než bylo pozdě. Jakou vlastně nabídku? Žádná nebyla, nic neobsahovala, jen vágní žádost, aby s ním zůstala. A přesto nedala Kyovi najevo, jak hluboce ji ranilo, že jí nedokázal nabídnout víc.

Otec měl pravdu, když ji upozorňoval na to, jaké má Ky slabé stránky a že má odpovědnost sama k sobě a ke své kariéře. Ky prý nemá žádnou ctižádost, jeho lehkomyslný vztah k budoucnosti není předností, ale naopak chybou. Ona měla přece své povinnosti a závazky, a když jim dostojí, bude nezávislá a spokojená.

Kate se uklidnila a znovu vzala do ruky hřeben. Příliš se zaobírám tím, co se tenkrát stalo, usoudila. S tím bych měla přestat. Nač se tím užírat, když Kyovi jsem tehdy nestála za to, aby mi nabídl víc. Zkušenými pohyby si stočila vlasy do uzlu a připevnila je sponkami k hlavě. Odteď budu myslet jen na to, co mi přinese budoucnost, a ne na to, co by se bývalo mohlo stát.

Pochopila, že nemůže zůstat až do večera v pokoji. Potřebovala jít ven.

Uvnitř ji ale spalovaly obavy, co přinese následující den. Kate vytáhla ze skříně první šaty, které jí padly pod ruku. Ignorovala pocit únavy. Rozumné by bylo zalézt do postele a spát až do rána. Ale měla příliš rozbouřené nervy. Stačí přece přejít ulici a dát si nějaký drink s Lindou a Marshem. Podívá se, jak vypadá jejich dítě. A pak si dopřeje dlouhou luxusní večeři. A až se vrátí znovu do hotelu, bude tak vyčerpaná, že usne, jako když ji do vody hodí. A přesně to potřebovala.

Zítra ji čeká práce.

Protože se Kate nezdržovala oblékáním, dorazila do restaurace ještě před šestou. Interiér se jí okamžitě zalíbil, byl vkusný a elegantní, ale přesto působil útulně. Vzpomínala na restaurace, kde večeřela s otcem. Bývaly

studené a příliš vznešené, Kate se tam cítila stísněně jako v kostele. Tahle měla uvolněnou přátelskou atmosféru.

Na omítnutých stěnách visely obrazy s výjevy námořních scenerií, samé fregaty, korvety, galéry nebo zarámované staré mapy. A všude kolem byly jako dekorace rozmístěny nejrůznější předměty spojené s námořnictvím – třpytil se tam lodní kompas, do vysokého lesku vycíděné staré kormidlo nebo barevný spinakr pověšený za barovým pultem plným měděných kotlíků a nádobí. U stropu visel hlídkový koš, na němž se kolébaly lucerny.

Uvnitř už byla půlka stolů obsazená, byly to převážně manželské dvojice nebo rodiny s dětmi, které Kate identifikovala okamžitě jako turisty. Všude se ozývalo konejšivé cinkání příborů o talíře. Vzduchem se vznášela vůně dobrého jídla a šum hovoru.

Restaurace je útulná a především dobře zorganizovaná, pomyslela si Kate. Servírky se míhaly v námořnickém oblečení sem a tam, ale nepůsobily uspěchaně, jen vytíženě. Okna byla otevřená dokořán, aby měli hosté výhled na přístav Silver Lake. Kate se však k výhledu obrátila zády, protože věděla, že by se musela nutně podívat na *Vortex* nebo na prázdné místo u mola. Zítra se tomu nevyhnu, říkala si, ale pro dnešek mám vzpomínek dost a chtěla bych usnout klidně.

„Kate!“

Kdosi jí zlehka položil ruce na ramena, ale než se obrátila, už měla na tváři nachystaný úsměv. „Marshi! Ráda tě vidím!“

Marsh si ji změřil typickým klidným pohledem a spatřil v jejích rysech napětí a únavu, ale i úlevu. I on zareagoval stejně, přestože se do ní také kdysi zamiloval. Jenže jak měl ve zvyku, nikdo, ani Kate, si toho nevšiml. Postupně jeho zamilovanost přerostla v přátelství a respekt. „Sluší ti to, Kate. Linda říkala, že ses nezměnila, ale jsem rád, že jsem se o tom mohl přesvědčit na vlastní oči.“

Kate se uvolněně zasmála. Marsh nikomu nekomplikoval život těžkými filozofickými úvahami. Zvláštní bylo, že tohle měli oba bratři společné, a přesto ji takový postoj u Kye vzrušoval a s Marshem uklidňoval.

„A já mám pro tebe hned několik gratulací. Nejprve k manželství, k dítěti a samozřejmě k vašemu podniku."

„Všechny s radostí přijímám. Můžu ti nabídnout alespoň nejlepší stůl k večeři na oplátku za gratulaci?"

„Nic jiného jsem ani nečekala." Kate se do něj zavěsila. „Tenhle život ti prospívá," usoudila nahlas, když si ho prohlédla, než ji dovedl ke stolu u okna. „Vypadáš spokojeně a šťastně."

„Nejenom vypadám, myslím, že i jsem." Marsh jí krátce stiskl ruku. „Kate, je nám líto, že tvůj otec zemřel tak náhle."

„Já vím. Díky."

Marsh se posadil naproti ní a upřeně, ale klidně se na ni zadíval. Zatímco jeho pohled konejšil, bratrův rozpaloval. Kate žasla, že se v tomto ohledu nic nezměnilo. Přitom měli oba stejné oči, trochu snílkovské a zastřené. Marsh byl však velmi prakticky založený, proto měl jeho podnik takový úspěch, zato Ky se vyžíval ve snění. „Je to smutné, ale přesto jsem rád, že tě to přivedlo zase zpátky mezi nás. Chyběla jsi nám." Marsh se odmlčel, jako by čekal, jestli Kate nezareaguje. Ta však zrozpačitěla. „Myslím nám všem," dodal významně.

Kate vzala mezi prsty rubínově červený ubrousek a začala ho cupovat.

„Hodně věcí se změnilo," řekla vyhýbavě. „Vy dva s Lindou jste toho důkazem. Když jsem odjížděla, zdálo se mi, že ji nemůžeš vystát."

Marsh se zasmál. „To se moc nezměnilo," přitakal. „Tohle je naše Cindy," dodal a ukázal na servírku. „Postaráš se o slečnu Hardestyovou, ano?" požádal ji. Nato se obrátil ke Kate a ušklíbl se. „Promiň, asi bych měl říct doktorku Hardestyovou."

„Slečna úplně stačí," ujistila ho Kate. „Mám přes léto dovolenou."

„Slečna Hardestyová je naším váženým hostem," dodal a významně se na servírku usmál. „Nedáme si skleničku, než si objednáš? Co třeba láhev vína?"

„Nejlépe *piesporter*," ozvalo se za nimi. Byl to hluboký mužský hlas.

Kate zaťala prsty do ubrousku. Ale ovládla se a nedala na sobě nic znát. Zvedla ke Kyovi naoko klidný pohled.

„Profesorka má pro tuhle značku slabost."

„Ano, pane Silvere."

Než stačila Kate cokoli namítnout, servírka odběhla.

„Kyi, ty si vždycky umíš najít správný okamžik, kdy se objevit na scéně," usmál se Marsh.

Ky pokrčil rameny a opřel se o bratrovu židli. Všichni si uvědomovali, jak ovzduší kolem nich zhoustlo, ale každý si dal pozor, aby to nedal najevo. „Dostal jsem chuť na *scampi*."

„To můžu všem vřele doporučit," obrátil se Marsh ke Kate. „Linda spolu s šéfkuchařem dovedli tenhle recept k naprosté dokonalosti."

Kate se oslnivě usmála, jako by necítila, že ji Ky provrtává pronikavým pohledem. „Tak to ho rozhodně musím vyzkoušet. Přidáš se ke mně?"

„Rád bych, ale nejde to. Linda musela odběhnout domů a řešit domácí krizi – naše Hope umí všechny své chůvy pěkně potýrat – ale snad se stačím vrátit, než si dáš kávu. Nech si chutnat." Marsh vstal a střelil po bratrovi zamyšleným pohledem, kterým říkal, že ví své, a odešel.

„Marsh neumí přijímat pochvalu. Nikdy se to nenaučil," poznamenal Ky a posadil se bez vyzvání na bratrovo místo.

„Marsh se ke mně vždycky choval jako kamarád," prohlásila Kate a rozložila si pečlivě ubrousek na klín. „Chápu, že je to bratrova restaurace, Kyi, ale přesto se

domnívám, že nemáš chuť sedět se mnou u stolu o nic víc než já."

„V tom se ovšem mýlíš." Ky se přátelsky usmál na servírku, která přinesla víno. Měl v úmyslu vyvést Kate z omylu ohledně vlastnictví restaurace, ale pak si to rozmyslel. Kate se tvářila neoblomně, přestože jí dobré způsoby nedovolily, aby rozpoutala otevřenou hádku. Cindy mezitím otevřela láhev a nalila na prst do skleničky. Nabídla Kyovi, aby ochutnal.

„V pořádku," řekl. „Budu nalévat sám." Vzal od ní láhev a nalil Kate. „Když už jsme si oba náhodou vybrali tenhle podnik, abychom v něm povečeřeli, co kdybychom provedli malý test?"

Kate vzala skleničku do ruky a napila se. Víno bylo chladivé a suché. Plné vůně a místního slunce. Vzpomněla si, že to bylo víno, které pili toho večera, kdy mu dala svou nevinnost. Schválně se napila nedbale, jako by si na to nevzpomínala. „Jaký test máš na mysli?"

„Jestli spolu dokážeme civilizovaně vycházet na veřejnosti. S tím jsme měli kdysi vždycky problém."

Kate se zamračila. Ky zvedl skleničku jakoby k přípitku. Bylo to poprvé, kdy ho viděla pít ze sklenice k tomu určené. Když spolu několikrát popíjeli víno, vždycky to bylo ze sklenic od hořčice, které měl doma k dispozici. Sklenice se stopkou působila v jeho rukou nepatřičně, příliš zjemněle. A bílé víno neladilo k jeho temperamentní povaze.

Ky měl pravdu. Nikdy spolu na veřejnosti nevečeřeli. Otec by neschvaloval, kdyby se veřejně stýkala s někým, koho považoval za svého zaměstnance. Kate to dobře věděla a nechtěla riskovat.

Teď je ovšem všechno jiné, uvědomila si a zvedla svou sklenku k přípitku. Teď se můžu rozhodovat sama, jak chci. Spontánně dodala: „Na naši dohodu."

„Nemohl bych to vyjádřit lépe," odpověděl upjatě a dotkl se okraje její sklenky. Sledoval ji však pohledem

jako jestřáb. „Modrá ti sluší," poznamenal, když přenesl pozornost k dalším detailům. „Jde ti k barvě pleti, vypadáš, jako by se tě měl člověk dotýkat velmi opatrně."

Kate strnula. Nečekala, že Ky si dovolí tak intimní poznámku. Jeho hlas ji zašimral až do morku kostí. Nebyla připravená, že s ní začne flirtovat. Jeho slova zněla jako tajné poselství.

Naštěstí ke stolu dorazila servírka. „Už víte, co si objednáte?" zeptala se úslužně, dychtivá zavděčit se.

Ky se usmál, když se Kate neměla k odpovědi. „Dáme si *scampi*. A k tomu salát s dresinkem." Zaklonil se v židli a sklenku ponechal v ruce. Usmíval se, ale jeho úsměv končil na rtech. „Proč nepiješ? Už ti nechutná? Možná jsi za ty roky změnila chuť?"

„Ne, chutná mi." Aby mu to dokázala, také se napila, ale i ona držela sklenku dál v ruce, jako by potřebovala nějakou oporu. „Marsh vypadá dobře," rozhodla se změnit téma. „Potěšilo mě, když jsem slyšela, že se s Lindou vzali. Vždycky jsem si je představovala jako ideální pár."

„Vážně?" Ky zvedl sklenku před oči a sledoval, jak se v ní lomí světlo zapadajícího slunce. Světlo se rozpadlo na duhu a ta dopadla Kate na ruku. „On si to tenkrát nemyslel. I když…" Ky se na ni líně zadíval a pokračoval, „…Marshovi vždycky trvalo o něco déle, než si uvědomil, co vlastně chce."

„Zato tys byl samá zbrklost," namítla Kate prudce.

„Tak proč jsi nešla s tím plánem za mým bratrem místo za mnou?" vyjel na ni nedůtklivě.

„Máš pravdu." Kate se snažila ovládnout. Nemělo smysl začínat s výčitkami. „Možná jsem došla k názoru, že zbrklost má občas své opodstatnění."

„Takže myslíš, že ti budu prospěšný, Kate?" zeptal se jí Ky a změřil si ji pronikavým pohledem. Potutelně se na ni usmíval.

Servírka jim přinesla saláty, a proto se oba odmlčeli. Kate však viděla Kyovi v očích otázku.

A zároveň se sama sebe ptala, zda se rozhodla správně. „Když chci otcův projekt dokončit, vím, že musím najít toho pravého člověka, který mi pomůže. A to jsi v téhle chvíli ty," odpověděla diplomaticky. S hraným klidem vzala vidličku a pustila se do salátu. „Kdybych věděla, že je otcův plán k ničemu, nikdy bych se na tenhle ostrov nevypravila." Zvedla hlavu a čekala, jak Ky zareaguje. Uvědomila si, že má na své straně jisté výhody, a vzrušovalo ji mít moc nad jeho emocemi, ať už byly jakékoli. „Všechno bude jednodušší, když si vyjasníme naše pozice."

Kyem lomcoval vztek, ale ovládl ho. Měl pocit, jako když hrají karetní hru, ale místo karet se vynášela vhodně volená slova, s cílem zasáhnout toho druhého na citlivém místě. Kate byla vždycky chytrá, ale nyní byla sebejistější a nebezpečnější. Ky si vzpomněl na důvěřivou a mladou Kate. „Pokud si vzpomínám, vždycky jsi ráda věci komplikovala, místo abys je zjednodušovala. Musel jsem ti vysvětlit o potápění úplně všechno, od historie až po současnost, technické detaily, principy a bůhvíco ještě. Teprve potom ses odvážila prvně potopit."

„Tomu se říká opatrnost, ne komplikovanost."

„Jenže někdo je opatrnější víc než všichni ostatní. Někteří lidé jsou schopni půlku života zkoušet, jestli venku nefouká moc silný vítr." Ky se dlouze napil. „Já se nechám větrem raději unášet."

„Já vím." Kate se dokonce pousmála. „Na to si vzpomínám velmi dobře." Její rysy náhle strnuly. „Žádné plány, žádné závazky, zítra se přece může změnit vítr."

„Když kotvíš na jednom místě příliš dlouho, můžeš zapustit kořeny a vypadat jako tyhle stromy." Ukázal ven na prastaré cypřiše ohnuté do oblouku od stálého větru na pobřeží. „Jsou pokřivené."

„Ale přesto pořád žiješ tady, kde ses narodil a vyrůstal," namítla rozčileně.

Ky jí zvolna dolil víno do sklenice. „Ostrov je dost opuštěný a život je tu trochu primitivní, ale dávám mu

přednost před pečlivě rozčleněnou společností se všemi jejími večírky a kluby."

Kate vypadala, že do takového života patří, a Ky vzdoroval marné touze ji ze začarovaného kruhu vymanit. Kate si uměl představit v elegantním hedvábném kostýmu, jak drží šálek z míšenského porcelánu a diskutuje o neznámém básníkovi z osmnáctého století. Kvůli tomu se asi před ní cítil jako neotesanec rozervaný touhou.

Kdybychom se mohli vrátit v čase, unesl bych ji, schoval někde na opuštěném ostrově a tam bychom zůstali navěky. Nebo bychom cestovali z jednoho exotického přístavu do druhého. A kdyby mu dal někdo na vybranou, jestli chce mít domov, nebo ji, dal by jí bez váhání přednost a plavil by se až do konce života. Alespoň by ji měl. Ky stiskl sklenici tak pevně, až dostal strach, že ji rozmáčkne. Bože můj, aspoň bych ji měl!

Servírka jim diskrétně naservírovala hlavní jídlo. Ky se vrátil zpět do přítomnosti. Pravda, dneska už není osmnácté století. Ale přesto mu Kate přinesla poznámky a staré mapy. Možná by přece jen mohli oba dostat to, po čem touží.

„Díval jsem se na ty materiály, které jsi u mě nechala."

„Aha." Kate si vložila do úst první kousek lahodné krevety, jako by ji nic jiného než jídlo nezajímalo.

„Tvůj otec provedl velmi důkladný průzkum."

„To já vím."

Ky se krátce zasmál. „Samozřejmě! Jenže já si začínám myslet, že byl opravdu na dobré stopě. Uvědomuješ si ale, že místo, kam lokalizoval loď, je v dost nebezpečné oblasti?"

Kate stáhla obočí k sobě, ale pokračovala v jídle. „Myslíš na žraloky?"

„Žraloky nemůžeš v moři někam přesně zavřít," nadhodil lehkomyslně. „Jenže spousta lidí zapomíná, že se tady během druhé světové války intenzivně bojovalo. Pobřeží je plné min a nevybuchlých bomb. Než se vypravíme pod vodu, bude rozumné na to myslet."

„Nemám v úmyslu chovat se neopatrně."

„Já vím, ale lidé často sledují, co se děje před nimi, místo aby sledovali, kam šlapou."

Ky spořádal sotva polovinu jídla, a už opět sahal po lahvi s vínem. Divil se, že je vůbec schopen jíst, když celé jeho tělo vnímá jen ji. A hned na to začal přemítat, jaké by to bylo, kdyby se začal probírat jejími vlasy a vytáhl jí všechny sponky tak, jak to dělával kdysi. Nedokázal zabránit vzpomínkám, aby mu připomněly chvíle, kdy ji držel v náručí s pocitem, že jejich těla do sebe dokonale zapadají. Nezapomněl, jak vážně a zamyšleně se dokázala tvářit jen chvilku předtím, než nad ní zvítězila vášeň a nedočkavě se mu oddala.

Jak to, že jim to tehdy připadalo jako jediné a správné řešení, a dnes ne? Jestlipak by naše těla ještě k sobě našla cestu? Znovu by se jí probíral hebkými vlasy, které mu protékaly v prstech jako vodopád. Poté, co je spálila vybičovaná touha, šeptala jeho jméno stále dokola, jemně, tiše a zadýchaně. Jejich těla zůstala propletená a jejich těla dlouze žhnula. Ky si nebyl jistý, jestli by dokázal odolat pokušení.

Duchem nepřítomný gestikuloval na servírku, aby jim přinesla kávu. Potřeboval ji. Už zapomněl, jak bolestná může být touha. Možná se naskytne příležitost, aby se Kate znovu zmocnil. Nevěřil, že by vůči němu zůstala lhostejná – některé věci nikdy nezmizí. Ale až k tomu dojde, bude o tom rozhodovat on, kdy a kde. A vezme si to, co mu kdysi ochotně dávala. A bude se modlit, aby mu to tentokrát stačilo.

Kate cítila jeho pohled a tělo se jí rozechvělo varovnými signály. Ky nebyl jednoduchý člověk, bylo těžké mu porozumět. Nyní ale poznala, že dospěl k jakémusi rozhodnutí a že se týká jí. Byla vděčná, že jim servírka přinesla kávu. Potřebovala zahřát a získat čas. Připomínala si, že v téhle fázi je důležitý každý krok. Jedna neopatrnost by ji mohla připravit o výhodu.

„Tak zítra ráno v osm," řekla náhle. „Budu potřebovat kyslíkové bomby, ale potápěčskou kombinézu jsem si přivezla vlastní. Byla bych ti vděčná, kdybych si mohla vzít na palubu nějaké osobní věci. Hlavně nezapomeň přinést otcův kufřík. Počítám, že denně budeme na moři šest až osm hodin."

„Nezapomněla jsi potápění? Nebo jsi snad trénovala?"

„Vím, co mám dělat."

„Já jsem ten poslední, kdo by to zpochybnil, vždyť jsem tě sám učil." Zvedl šálek a pokynul jím směrem ke Kate. „Ale jestli máš mezery, nesmíme to na začátku uspěchat."

„Jsem dokonale připravená."

„Já ale chci, aby byl můj partner víc než připravený."

Kate vzplanuly oči a Ky v duchu opět sykl bodavou touhou. Bylo to jako živá rána, do níž se člověk píchne špendlíkem.

„Jenže my dva nejsme partneři," odsekla. „Ty pro mě budeš pracovat."

„To je otázka názoru," namítnul Ky ledabyle. „Zítra budeme celý den na nohou, byl bych rád, kdyby ses na to pořádně vyspala. Všiml jsem si, že jsi v poslední době spaní zanedbávala."

„Nepotřebuju, aby sis dělal starosti o moje zdraví, Kyi."

„Já se starám hlavně o svoje," namítl pohotově. „Nedovolím, abys šla pod vodu, když nebudeš odpočinutá a v kondici. Jestli přijdeš ráno s kruhy pod očima, tak žádné potápění nebude." Kate vzplála ještě víc a zuřivě hledala logický protiargument. „Když nejsi v kondici, děláš chyby," připomněl jí Ky nemilosrdně. „A chyba, kterou uděláš ty, může stát život mě. To ti snad jako vysvětlení stačí, ne, profesorko?"

„Naprosto." Kate zaťala zuby a rázně vstala od stolu. V duchu se připravila na to, že zavadí o jeho tělo, ale přesto že se proti tomu v duchu obrnila, projelo jí žhavé mrazení.

„Vyprovodím tě."

„Není třeba."

Ky ji však popadl za ruku, pevně a rozhodně. „Tak se to patří, ne?" prohodil nezávazně. „Tys přece vždycky dala na to, co se patří!"

Dokud jsi mě nepolíbil, pomyslela si Kate. Ne, tak daleko to tentokrát nenechám dojít, umínila si. A vzpomínat také nesmím, jinak bych oka nezamhouřila. Kate pokývla hlavou k baru. „Chtěla bych poděkovat Marshovi."

„To můžeš klidně zítra." Ky nechal na stole spropitné pro servírku. „Teď má stejně moc práce."

Kate chtěla něco namítnout, ale Marsh právě zmizel v kuchyni, a tak musela dát Kyovi za pravdu. Marsh jí neuteče. „Tak dobře," přitakala a nechala se odvést z restaurace ven do vlahého večera.

Slunce už viselo nízko, i když opravdová tma se měla snést až za hodinu. Mraky na západě byly zbarvené do nachova. Když se ocitli venku, Kate zjistila, že se z ulice vytratil všechen ruch. Turisté se přestěhovali do restaurací.

Výletní loď už stála zakotvená v přístavu a houpala se na mírných vlnách. Turisté, kteří navštívili ostrov jen na jediný den, už byli dávno pryč posledním trajektem přes Hatteraský průliv.

Kate dostala chuť projít se kolem vody, světlo už slábl a foukal jen mírný vánek. Zrovna teď, když už ostatní odešli a moře je opuštěné a táhne se donekonečna k obzoru.

Zavrtěla hlavou, aby ze sebe setřásla nostalgickou náladu. Zamířili k hotelu. Kdepak dlouhá procházka do noci nebo plavba po černém moři, potřebovala se důkladně vyspat, aby byla připravená na další den. Snění patří jen bláznům, zítřek byl příliš důležitý, aby ho zkazila únavou.

Stejný hotel, v němž bydlela tehdy. Ky zvedl oči k jejímu oknu. Už věděl, že bydlí i ve stejném pokoji. Vždycky ji vyprovázel a Kate kráčela do něho zavěšená a něžně přitisknutá, jak to uměla jen ona. Cestou probírali udá-

losti toho dne a Kate se smíchem vzpomínala, co zažili. Pak ho políbila na dobrou noc, dlouze a hebce, než se za ní zavřely dveře.

Katiny myšlenky se ubíraly stejným směrem jako Kyovy. Z toho důvodu se s ním chtěla rozloučit dřív, než dojdou k hlavnímu vchodu. „Díky, Kyi, za všechno," řekla naoko velmi zdvořile, jako by se loučila s obchodním partnerem. Nadhodila si přes rameno řemínek kabelky. „Už se mnou nemusíš dál chodit."

„Ne, teď už nemusím," odpověděl Ky zamyšleně. Ale náhle mu projelo hlavou, že ji nemůže nechat jen tak odejít a že si chce odnést něco s sebou. A také by jí měl dát něco s sebou do pokoje, kde ji čeká dlouhá a osamělá noc. Do pokoje, kde se kdysi nádherně a dlouze milovali, dokud je nepřerušilo vycházející slunce. „Jenže my dva jsme se dívali na to, co je nutné udělat, z různých úhlů pohledu," dodal a objal ji kolem ramen. Přitiskl ji k sobě a ucítil, jak strnula.

„Nech toho." Kate ale necouvla ani se nebránila. V duchu si říkala, že je to proto, aby mu nedala najevo, že se ho bojí. Možná ale sama čekala, až něco udělá. Vtom ucítila, jak ji začal hladit dlouhými prsty v zátylku.

„Myslím, že mi něco dlužíš," zašeptal tak tiše, že si na okamžik myslela, že se jí to zdálo. „Možná dlužím já něco sobě."

Něžnost zmizela. Kyův hlas zněl výhrůžně. Úmyslně ji chtěl zastrašit. Cosi v něm ho nutilo, aby ji potrestal za to, co mu nedala – za to, co se stalo i nestalo. Přisál ústa k jejím rtům tak prudce a žíznivě, až se jí podlomila kolena. Pevně ji objal a Kate byla ráda, protože se s ní zakymácel celý svět. Jeho náruč byla stejná jako kdysi. Majetnická a dobyvačná. Kate se rozprchly všechny myšlenky, zůstala jen jediná. Pokud si nebyla jistá, jestli na něco zapomněla, tak teď se jí všechno vrátilo zpět. To byl i účel, proč ji Ky políbil. Aby si ji připomněl. Aby se jí připomněl.

Katiny ruce zůstaly uvězněné mezi jejich těly. Ky cítil, jak je zatíná zuřivě v pěst. Jen ať mě nenávidí, pomyslel si se stejnou zlobou. Jen ať mě proklíná. Všechno je lepší a snesitelnější než její chladný odstup a obchodní jednání.

Jenže to netrvalo dlouho. Uvědomil si, jak sladký je to pocit, když ji opět drží v náručí. Nostalgie byla zpátky. Katino tělo bylo hebké a vláčné jako mořská pěna, když se rozbíhá daleko po pláži. Omámeně si uvědomil, že na okamžik ztratil pojem o čase. Kdyby se mu nabídla, ochotně by se v ní ztratil a přijal všechny podmínky a ultimáta.

Kate si v duchu zoufala. Pevně doufala, že teď bude všechno jiné. Kéž bych nic necítila, přála si, ale marně. Cítila úplně všechno.

Jeho pevné a žádostivé rty, které ji pokaždé tolik vzrušovaly a sváděly – nic se na tom nezměnilo. Jeho štíhlé pružné tělo plné energie, které tak dokonale zapadalo do její náruče – ani tady žádná změna. Vůně, kterou si s ním spokojovala – připomínající moře a sůl – ani tu nevyměnil. Vždycky když se líbali, zněl kolem pokřik racků a šumění moře. I to zůstalo. V dálce se mírně pohupovaly rybářské lodě a vlny narážely do boků. Racek, který odpočíval na stožáru, dlouze a osaměle zavřeštěl. Slunce pomalu klesalo do moře. Zaplavily ji vzpomínky a propojily se s přítomností.

Nedokážu mu odolat, uvědomila si Kate. Ale bránit se naoko také nebudu, abych mu nedopřála pocit vítězství. Co bych vůbec měla považovat za vítězství? Tělo by mě stejně neposlechlo, i kdybych mu sebevíc poroučela, pomyslela si rezignovaně. Dávala, protože musela. Brala si, protože neměla na vybranou.

Jejich jazyky se proplétaly, přestože dál zatínala ruce v pěst, ale nakonec je povolila a položila mu dlaně na hrudník. Cítila, jak z jeho těla proudí důvěrně známé horko. Ky ji líbal, tak jak to znala, soustředěně, neúnavně, bez zábran a nedočkavě.

Čas se opět vrátil zpátky a Kate se cítila mladá a bláhově zamilovaná. Proč se mi chce tolik plakat, říkala si, přestože se jí hlava točila závratí.

Ky cítil, že ji musí pustit, jinak začne naléhat a žadonit. Tušil, že přichází bod, kdy se v něm všechno zlomí a on odhodí pýchu a hrdost. Nejraději by si klekl do prachu a spínal k ní ruce, jen aby ho vzala zase zpátky. Zděsil se, jak Kate zacloumala s jeho sebejistotou. Nebyl ale zas tak naivní, aby doufal v něco, co bylo dávno ztracené. A zároveň neměl v sobě tolik síly, aby přestal doufat. Všechno se v něm svářilo, až si z toho zoufal. Neviděl cestu ven, žádné řešení. Zasténal a ten zvuk ho probral. Odtrhl se od ní, plný protichůdných pocitů. Bylo v něm okouzlení i nenávist, nespokojenost i něžnost, láska i zloba.

Zadíval se na ni a sbíral odvahu. Kate měla v očích výraz, který už znal – dívala se napůl překvapeně, napůl tázavě, jako když ji kdysi prvně políbil. To ho zmátlo. Chtěl tím polibkem Kate cosi dokázat, ale dokázal jen sám sobě, že nad ním má pořád stejně silnou moc. Tlumeně zaklel, krátce zasalutoval a odcházel pryč.

„Osm hodin spánku," vyštěknul úsečně poslední slova.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Některá rána vycházelo slunce jaksi pomaleji než jindy, třeba aby se pochlubilo hrou barev a obzvláštní majestátností o něco déle. Když šla Kate spát, nechala žaluzie otevřené, protože věděla, že ji ranní paprsky probudí ještě dřív, než zazvoní budík.

Brala svítání jako dárek, který věnovala sama sobě, něco, co jí nikdo jiný nemohl dát. Stála u okna a sledovala rostoucí záři. Oknem pronikal lehký ranní větřík a čechral jí vlasy, cítila ho přes tenkou látku noční košile, byl chladivý a plný příslibů. Zatímco stála v okouzlení, naplno vnímala hru barev a světla, tichý rozbřesk dne, jak se záře rozlévá po hladině.

Zmocnil se jí tichý poklid. Kate cítila, jak do ní proudí neznámá síla a dodává jí energii. Byl to obrovský rozdíl proti hektickému životu a nemilosrdnému střídání hodin přesně podle rozvrhu, kterým se řídila v minulém roce. Ráno znamenalo ve spěchu vstát, obléknout se, zhltnout kávu, zkontrolovat obsah tašky, prohlédnout poznámky, dát si rychlou snídani. Nikdy neměla čas kochat se ránem, ať bylo bůhvíjak krásné.

Kate spala lépe, než čekala, ale jistě se na tom podepsala i únava z posledních týdnů a namáhavá cesta na ostrov. Neměla sílu probírat se svými pocity, a dokonce se jí nezdály ani žádné sny. Probudila se lehce. Vstala s elánem. Odteď už se nenechám trápit žádnými bláhovými sny, ujišťovala se.

Oblékla se a vyšla ven.

Snídaně jí přišla nepřijatelná. Zmocnilo se jí vzrušení, které pečlivě zadržovala, ale jak se blížil okamžik, kdy nastoupí na loď a pustí se do svého projektu, už se mu nedalo dál vzpírat. Opět byla plná sebevědomí a přesvědčení, že se pustila správným směrem. Ať to stojí, co to stojí, budu hledat truhlu zlata, o které snil můj otec. Půjdu v jeho stopách, jeho poznámky mě povedou. A i kdybych nenašla nic, budu mít klid v duši, že jsem se o to aspoň pokusila.

Kate spoléhala na to, že tím uchlácholí pocit viny.

Kyův polibek! Nemohla si nevzpomenout na to, co všechno jí jeho včerejší polibek připomněl. Byl zneklidňují a plný touhy, jak ho znala. Úplně ji omámil – stejně jako vždycky. Přestože dopředu věděla, že se bude muset vyrovnat s minulostí a Kyem, netušila, že vrátit se bude tak strašlivě snadné – jako když se vrací domů do známé náruče.

Teď když už znala úskalí, byla připravena větru vzdorovat.

Uvědomila si, že jí Ky nikdy neodpustil, že ho odmítla a opustila. Ranila jeho ješitnost. Vrátila se zpátky do svého světa a pohrdla tím, co jí nabízel. Kate uraženě našpulila rty. Nenabídl mi nic! Jen abych zůstala, dokonce mi nic neslíbil ani nenaznačil. Kdybych se ho od něj dočkala, i kdyby byl jeho slib sebeprchavější a sebenejasnější, kdyby tušil, jakou moc nade mnou měly jeho polibky, mohlo by…

Jenže to jsou samé kdyby, okřikla se v duchu. Ky netuší, o co mi jde, a už nade mnou nebude mít takovou moc, protože ho dobře znám. Tohle léto se mým cílem stane poklad, nic jiného. Tentokrát nebudu odjíždět z ostrova s prázdnýma rukama.

Ky už stál na palubě *Vortexu*. Nakládal nářadí a vybavení, vlasy měl rozevláté větrem, který foukal z moře na pevninu. Měl na sobě jen ustřižené džíny jako šortky

a tričko s krátkým rukávem. Svaly mu jen hrály a kůže se leskla jako naolejovaná.

Kate bodlo uvnitř touhou, ale snažila se to bagatelizovat. Je naprosto normální, že mě nenechá chladnou takový výstavní exemplář mužské rasy. Na tom ještě nemusí být nic osobního, usoudila. Vyrazila za ním a doufala, že takovému vysvětlení sama uvěří.

Ky ji neviděl. Díval se totiž na rybářskou loď, která už odplouvala z přístavu. Kate se rovněž zastavila a sledovala ho, jak se tváří. Zvláštní bylo, že z jeho postoje vždycky cítila neklid. Přestože stál, jeho tělo bylo jako připravené vyrazit kupředu, a i když mlčel, kolem něho burácela bouře. Co asi vidí, když se dívá na moře? Výzvu? Dobrodružství? Romantiku?

Ky jí vždycky připadal jako člověk, který nevydrží dlouho na jednom místě a musí být stále v pohybu. Přesto dokázal dlouhé hodiny sedět a dívat se na vlny, jako by nebylo nic důležitější než sledovat souboj moře a pevniny.

Podobně jako nyní, když stál s rukama v kapsách a díval se, jak se baňatá a na první pohled neohrabaná rybářská loď šine směrem k horizontu. Nesčetněkrát upíral pohled k obzoru, a přesto ho dokázal znovu uchvátit. Kate se zadívala směrem, kam se díval Ky, a přála si, aby viděla totéž co on.

Tiše zamířila kupředu, plátěné střevíce nedělaly na lodním můstku žádný hluk, ale přesto se k ní obrátil, jako by její přítomnost vycítil. „Jsi tu brzy," řekl a bez dalšího vítání jí podal ruku, aby jí pomohl na palubu.

„Vidím, že jsi stejně nedočkavá vydat se na cestu jako já."

Jejich dlaně se setkaly, tvrdá kůže vedle hebké. Ky tentokrát stisk neprodlužoval a Kate mu byla vděčná.

„Mělo by to jít hladce." Ky se obrátil k moři a k rybářské lodi na obzoru, ale tentokrát se u ní pohledem nezastavil. „Vítr fouká od severu, ne víc jak deset uzlů."

„To je dobře.“ I když popravdě jí bylo jedno, i kdyby byl vítr dvakrát silnější, jak byla netrpělivá.

Vycítila z něho, že se také nemůže dočkat, až vyrazí proti vlnám. Kate se nabídla, že mu pomůže uložit vybavení, a pak zamířila na záď, aby měli od sebe co největší odstup. Nikdo z nich nepromluvil. Oba se soustředili jen na práci. Motor zaburácel a loď se zatřásla. Ky obratně manévroval z přístavu, vrtule vytvořila vlny, které se nesly po celé šířce zálivu. Ky nechal běžet motor na plný výkon a uháněl rychle kupředu. Míjeli mělčiny a Kate se obrátila. Přístav s městečkem rychle mizel v dálce.

Vypadal jako ve snu. Kate zahlédla dítě, jak kráčí po molu s rybářským prutem rošťácky přehozeným přes rameno. Nato se otočila hlavou znovu k obzoru.

Vál teplý vítr a slunce jim začínalo žhnout do zad. Kate si nebyla jistá, zda cítí totéž co tehdy. Ale když zavřela oči, za víčky se jí rozprostřela rudá mlha. Když si olízla rty, ucítila sůl. Zhluboka se nadechla. Ano, tahle láska zůstala stejná, roky jí neubraly na síle.

Seděla bez hnutí a cítila, jak Ky ještě zvýšil rychlost, loď letěla po vlnách jako šipka. Se zavřenýma očima vychutnávala vzrušení z rychlosti, moře a slunce. Tohle vzrušení nikdy nezesláblo. Když ho po čtyřech letech ochutnala znovu, pochopila, že je to láska až za hrob.

Rozhodla jsem se správně, uvědomila si, pátrání po pokladu bude mnohem zábavnější a dobrodružnější než poklad sám.

Ky si říkal, že se nebude ohlížet. Ale musel – alespoň jednou. Kate měla zavřené oči a kolem rtů jí pohrával úsměv. Vlasy jí povlávaly kolem hlavy, protože jí vítr uvolnil sponky a vytrhl jednotlivé pramínky, které jí vířily kolem hlavy jako živí hadi. To v něm probudilo vzpomínku – jednou ji takhle na začátku viděl zasněnou a uvědomil si, že po ní touží. Vypadala tak klidně, vyrovnaně. Znovu se v něm zvedla bouře divoké touhy, s kterou si neuměl poradit.